

Liahona

Slægtshistorie:
Se jer selv i
Guds plan, s. 22, 26

Unge voksne: Prioriter
sabbatsdagen, s. 42

Stå stærkt, når
vennerne vakler, s. 52

»Og hvorfor
bekymrer I jer
for klæder? Læg
mærke til, hvordan
markens liljer gror;
de arbejder ikke
og spinder ikke.
Men jeg siger jer:
End ikke Salomo
i al sin pragt var
klædt som en
af dem.
Klæder Gud
således markens
græs, som står i dag
og i morgen kastes
i ovnen, hvor meget
snarere så ikke jer,
I lidettroende?«

Matthæus 6:28-30

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Vidnesbyrd og omvendelse**
Præsident Henry B. Eyring
- 7 Besøgsbudskabet: Jesus Kristus – syndfri**

ARTIKLER

- 14 Den port, vi kalder dåb**
Ældste J. Devn Cornish
Dåb ved nedsænkning åbner for en række af pagter på en sti, der fører til vedvarende omvendelse.
- 18 Et nyt tempel – tre nye muligheder**
Don L. Searle
Inspireret af Ånden ved et åbent hus i templet fortsatte disse guatemalanske familier deres rejse mod ophøjelse.
- 22 Slægtshistorie ændrer vores hjerte og sind**
Amy Harris
Når vi forsker i vores slægtshistorie, opdager vi storheden i Guds plan og den personlige kærlighed, han nærer for os.
- 26 »Mine dage« med templer og teknologi**
Ældste Neil L. Andersen
I blev sendt til jorden på denne tid i en særlig hensigt, som blandt andet omfatter ansvar for at bistå i arbejdet med frelse.

34 Før vores rejse er forbi

Richard M. Romney
Når det kommer til at være gode til at holde ud, kan vi lære meget af dem, som har brugt deres liv i hengiven tjeneste for Gud og hans børn.

FASTE ARTIKLER

- 8 Noter til oktoberkonferencen 2014**
- 10 Det tror vi på: Patriarkalske velsignelser – Inspireret vejledning i dit liv**
- 12 Vores hjem, vores familie: Taknemlig for tempelpagter**
Cari Florence
- 38 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Ægte kærlighed**
Ældste Joseph B. Wirthlin

PÅ OMSLAGET

Foto: Matthew Reier På indersiden af forsiden: Willie Huang.

46

- 42 Velsignet af sabbatsdagen**
Emmaline R. Wilson
Unge voksne oplever mirakler i deres bestræbelser på at holde sabbatsdagen hellig.
- 46 Unge voksne profiler: Stærke padler, stærke vidnesbyrd i Fransk Polynesien**
Mindy Anne Leavitt

- 48 Se hen til Gud hver dag**
Ældste D. Todd Christofferson
Vor himmelske Fader er ivrig efter at give den hjælp, vi søger hver dag.
- 52 Find styrke hos gode venner**
Ældste Jorge F. Zeballos
De venner, I vælger, kan have en stor indflydelse i jeres liv, så det er vigtigt at vælge dem med visdom.
- 54 Når gode venner vakler**
Hvad kan man gøre, når ens venner begynder at sænke deres standarder?
- 57 Kun for unge**
- 58 Det ved vi om forudtilværelsen**
Norman W. Gardner
At vide, at I valgte at følge Frelseren i forudtilværelsen, kan være en hjælp til træffe gode beslutninger i dette liv.
- 60 Spørgsmål og svar**
Jeg mistede for nylig en kær ven. Hvordan håndterer jeg sorgen?
- 62 Vi savner Sofia**
Fernando Peralta
Da min søster og jeg kom ud for en forfærdelig ulykke, fandt vores familie fred ved tanken om vore tempelpagter.
- 64 Tid til at studere skrifterne**
Ældste Richard G. Scott
Hvad er vigtigere end skole, arbejde og de sociale medier?

70

- 65 Særlige vidner: Breve fra bedste Whittle**
- 66 Det er jeres tur**
Biskop Gary E. Stevenson
Tiden er inde til at berede sig på at møde Gud og hjælpe andre til at gøre det samme.
- 68 Vores side**
- 69 En lys idé**
- 70 Der er altid tid til bøn**
Barbara Hopf
Fynn var bange for at gå i skole, indtil hans mor gav ham en enkel løsning.
- 72 Hjælp en ny ven**
Quinnley W.
Helligånden kan hjælpe jer til at vide, hvordan I bedst kan vise andre kærlighed.
- 73 Musik: Dengang da Jesus Kristus blev døbt**
Jeanne P. Lawlor
- 74 Tid til skriften: Jesus blev døbt**
Erin Sanderson og Jean Bingham
- 76 Til mindre børn: Juliana holder tale**
Jane McBride Choate

*Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer.
Vink: Glem ikke din rygsæk!*

52

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Lisa C. López

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter
Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson
Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M.
Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betalings: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til Liahona, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribat, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i Liahona kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

February 2015 Vol. 164 No. 2. LIAHONA (USPS 311)
Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from
a recent issue; old and new address must be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to forslag:*

»Jesus blev døbt«, side 74: Overvej at indlede jeres familieaften med at synge »Da Jesus Kristus blev døbt« (se s. 73). I kan læse beretningen i Bibelen om Jesu dåb sammen og bede familiemedlemmer, som er blevet døbt, om at fortælle, hvad de følte og lærte, da de blev døbt og bekræftet. Hjælp børnene til at forstå, hvilke pagter der forbindes med dåben, når I læser og udveksler vidnesbyrd. I kan eventuelt bruge spørgsmålene til skriften i denne artikel til at lære jeres børn om dåbspagterne.

»Ægte kærlighed«, side 80: Bed på et tidspunkt i ugens løb en i familien om at lægge mærke til hverdagens små som store udtryk for venlighed. Bed derefter det pågældende familiemedlem om at fortælle om sine observationer ved jeres familieaften. Som ældste Wirthlin siger i sit budskab er »kærlighed ... begyndelsen, midten og enden på disciplens sti«. I kan eventuelt lave en tegning, der forestiller en sti, der deler sig i mange forgreninger. Forklar, at de for hver venlig handling – stor som lille – de udfører, kan farvelægge en del af stien. Når I i familien stræber efter at vise hinanden kærlighed, bevæger I jer fremad på den vej, som Jesus banede.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Bøn, 4, 12, 70

Død, 60, 62

Dåb, 14, 18, 40, 73, 74

Familie, 12, 18, 22, 62

Forsoning, 7

Forudtilværelsen, 58

Generalkonference, 8

Jesus Kristus, 7, 73, 74

Kærlighed, 80

Missionering, 18, 38,
40

Omvendelse, 4, 14, 18

Pagter, 14, 18, 62

**Patriarkalske
velsignelser**, 10

Sabbatsdag, 42

Skrifterne, 39, 64

Slægtshistorie, 22, 26

Teknologi, 26

Templer, 18, 26, 41, 55

Tjeneste, 34

Tro, 26, 34, 41, 48

Udholdenhed, 34

Venner, 52, 54, 72

**Præsident
Henry B. Eyring**
Førsterådgiver i Det
Første Præsidentskab

VIDNESBYRD OG omvendelse

Der er forskel på at modtage et vidnesbyrd om sandheden og på at blive sandt omvendt. For eksempel bar den store apostel, Peter, vidnesbyrd for Frelseren om, at han vidste, at Jesus var Guds Søn.

»Så spurgte [Jesus] dem: Men I, hvem siger I, at jeg er?

Simon Peter svarede: »Du er Kristus, den levende Guds søn.«

Og Jesus sagde til ham: »Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene« (Matt 16:15–17).

Og senere gav Herren alligevel i sin formaning Peter en vejledning til, hvordan man i sandhed omvender sig for resten af livet. Frelseren sagde det således: »Og når du engang vender om, så styrk dine brødre« (Luk 22:32).

Jesus lærte Peter, at der stadig forestod en stor ændring, som må række ud over at have et vidnesbyrd, nemlig at være i stand til at tænke, føle og handle som sande omvendte tilhængere af Jesus Kristus. Det er den mægtige forandring, vi alle søger. Når først vi har opnået den, må vi holde fast i den indtil denne jordiske prøvestand er forbi (se Alma 5:13-14).

Vi ved af egen erfaring og ved at iagttage andre, at nogle få øjeblikke med åndelig kraft ikke er tilstrækkelig. Peter benægtede at kende Frelseren, selv efter han havde modtaget Åndens vidne om, at Jesus var Kristus. De tre vidner til Mormons Bog modtog et direkte og umiddelbart vidnesbyrd om, at Mormons Bog var Guds ord, og alligevel

formåede de ikke at opretholde Joseph Smith som profet for Herrens kirke.

Vi har brug for at ændre os af hjertet, som det beskrives i Almas Bog: »Og de kundgjorde alle det selv samme for folket: at deres hjerte var blevet forandret, at de ikke mere havde noget ønske om at gøre ondt« (Alma 19:33, se også Mosi 5:2).

Herren har lært os, at når vi i sandhed er omvendt til hans evangelium, vil vores hjerte være vendt fra selviske

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har anvendt en lignelse om en sylteagurk for at lære os, at omvendelse er en stadig proces og ikke en engangsforeteelse: »Linje på linje og bud på bud, gradvist og næsten umærkeligt tilpasses vore motiver, tanker, ord og gerninger Guds vilje« (»I skal fødes på ny« *Liahona*, maj 2007, s. 21). Overvej at gennemgå lignelsen om sylteagurken med dem, du underviser. Hvad kan vi hver især gøre for fortsat at bevæge os fremad i den stadige omvendelsesproces, som både præsident Eyring og ældste Bednar taler om?

bekymringer og vendt mod at tjene og løfte andre, så de kan bevæge sig mod evigt liv. For at opnå denne omvendelse kan vi bede og arbejde i tro for at blive det nye menneske, som vi har fået mulighed for at blive gennem Jesu Kristi forsoning.

Vi kan begynde med at bede om tro til at omvende os fra selvished og om gaven til at bekymre os mere om andre end os selv. Vi kan bede om kraft til at fralægge os stolthed og misundelse.

Bøn kan både være nøglen til at modtage en kærlighed til Guds ord og til Kristi kærlighed (se Moro 7:47-48). De to gaver følges ad. Når vi læser, gransker og beder om Guds ord, kommer vi til at elske det. Herren lægger det i vores hjerte. Når vi føler den kærlighed, begynder vi at elske Herren mere og mere. Med det følger den kærlighed til andre, som vi har brug for til at styrke dem, som Herren lader krydse vores vej.

Vi kan for eksempel bede om at kunne vide, hvem Herren ønsker,

Vi har brug for en forandring af hjertet, som den Lamonis folk oplevede i Alma kapitel 19.

at missionærerne underviser. Fuldtidsmissionærerne kan i tro bede for ved Ånden at vide, hvem de skal undervise og vidne for. De kan bede i tro om, at Herren vil lade dem føle sin kærlighed til alle, de møder. Missionærerne vil ikke kunne føre alle, de møder, i dåbens vande eller til Helligåndsgaven. Men de kan have Helligånden som ledsager. Gennem deres tjeneste og med Helligåndens hjælp vil missionærerne over tid opleve en forandring af hjertet.

Den forandring fornyes igen og igen, når de, og vi, uselvsk og livet igennem handler i tro for at styrke

andre med Jesu Kristi evangelium. Omvendelse er ikke bare en engangsforeteelse eller noget, som blot gælder i en periode af livet, men den er en fortløbende proces. Livet kan blive bedre og lysere helt indtil den fuldkomne dag, hvor vi skal se Frelseren og finde ud af, at vi er blevet som ham. Herren har beskrevet den rejse således: »Det, der er af Gud, er lys; og den, der modtager lyset og forbliver i Gud, modtager mere lys; og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24).

Jeg lover jer, at det er muligt for os alle. ■

Mit forandrede hjerte

Dante Bairado

Da jeg første gang hørte om Jesu Kristi gengivne evangelium, kunne jeg mærke Ånden vidne om sandheden deraf. Gennem bøn blev mit vidnesbyrd styrket, og jeg besluttede at blive døbt.

Kort tid efter jeg var blevet døbt, begyndte folk i min menighed at spørge mig, om jeg kunne tænke mig at tage på mission. Jeg vidste helt ærligt ikke, hvad jeg skulle sige. Tanken om at forlade min familie og min skole for at tage på mission virkede absurd.

En dag tænkte jeg så over min omvendelse. Jeg tænkte

på de missionærer, der havde undervist mig, som tålmodigt havde svaret på mine spørgsmål og hjulpet mig til at forstå evangeliet. Jeg indså, at jeg måske aldrig havde fundet den sande kirke uden deres hjælp. Så snart jeg indså det, opstod der et ønske i mit hjerte om at tjene. Jeg kunne mærke, at Ånden fortalte mig, at jeg skulle tage på fuldtidsmission.

Jeg ved, at missionering er en del af vor himmelske Faders værk, og vi kan være med til at føre sjæle til en vidunderlig kundskab om det gengivne evangelium.

Forfatteren bor i Fortaleza i Brasilien.

BØRN

Lad jeres vidnesbyrd brænde klart

At få et vidnesbyrd svarer til at bygge et bål. Ligesom man er nødt til at lægge mere træ på for at holde bålet i gang, er vi ligeledes nødt til at bede, omvende os, tjene andre, studere skriften og holde befalingerne for, at vores vidnesbyrd kan vokse.

Læs skriftstederne nedenfor og lær mere om, hvordan man opbygger sit vidnesbyrd. Farv den del af flammen, der passer til det skriftsted, I læser. Jo flere skriftsteder, I læser, jo klarere brænder flammen og jeres vidnesbyrd.

- A. Mosi 2:17
- B. Alma 5:46
- C. Alma 32:27
- D. 3 Ne 15:10
- E. Joh 5:39

Studér bønssomt dette materiale for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af Frelserens liv og rolle øge jeres tro på ham og velsigne dem, som I våger over som besøgslerere? Få yderligere oplysninger ved at besøge reliefsociety.lds.org.

Jesus Kristus – syndfri

Dette er en del af en serie af besøgsbudskaber, der omhandler forskellige egenskaber ved Frelseren.

Vor Frelser Jesus Kristus var den eneste, som var i stand til at udvirke en forsoning for hele menneskeheden. »Jesus Kristus, det lydefri lam, lagde sig villigt på offeralteret og betalte prisen for vore synder,« har præsident Dieter F. Uchtdorf, der er andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, sagt.¹ En forståelse af, at Jesus Kristus var syndfri, kan hjælpe os til at øge vores tro på ham og stræbe efter at holde hans befalinger, omvende os og blive rene.

»Jesus var ... et menneske af kød og ånd, men han gav ikke efter for fristelse (se Mosi 15:5),« har ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum sagt. »Vi kan henvende os til ham ... fordi han forstår os. Han forstår kampen, og han forstår også, hvordan vi vinder den ...

Kraften i hans forsoning kan udvise virkningerne af synd i os. Når vi

omvender os, retfærdiggør og renser hans forsonende nåde os (se 3 Ne 27:16-20). Det bliver, som om vi ikke havde overgivet os, som om vi ikke havde givet efter for fristelse.

Når vi dag for dag og uge for uge bestræber os på at følge Kristi vej, indtager vores ånd sin forrang, den indre kamp tager af og fristelserne ophører med at plage os.«²

Yderligere skriftsteder

Matt 5:48; Joh 8:7; Hebr 4:15;
2 Ne 2:5–6

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, »Du kan gøre det nu!«, *Liahona*, nov. 2013, s. 56.
2. D. Todd Christofferson, »At de må være ét i os«, *Liahona* nov. 2002, s. 71.

Tro, Familie, Tjeneste

Fra skrifterne

Frelseren betalte prisen for vore synder som den Guds Søn, han er, gennem sit syndfrie liv og levned, sin lidelse og ved at udgyde sit blod i Getsemane have, ved at dø på korset og opstå fra graven. Når vi omvender os fra vore synder, kan vi gennem Jesu Kristi forsoning blive rene igen.

Kong Benjamin belærte sit folk om Jesu Kristi forsoning og spurgte dem, om de troede hans ord. »De råbte alle med én røst og sagde: ... Ånd[en] ... har bevirket en mægtig forandring i os, eller i vort hjerte, så vi ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt ...

Og vi er villige til at indgå en pagt med vor Gud om at gøre hans vilje og at være lydige mod hans befalinger i alt, hvad han vil befale os alle resten af vore dage« (Mosi 5:1-2, 5).

Vi kan også opleve en »mægtig forandring« som den kong Benjamins folk gjorde, så de »ikke mere [havde] tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt« (Mosi 5:2).

Overvej følgende

Hvordan adskiller det at være ren sig fra at være fuldkommen?

NOTER TIL OKTOBERKONFERENCEN 2014

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår oktoberkonferencen 2014, kan I bruge disse sider (og noter fra konferencer i fremtidige numre) som hjælp i jeres studium og anvende den nyere undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

LÆRDOMSMÆSSIGE HØJDEPUNKTER

Følg den gyldne regel

»De, der følger Kristus, bør være eksempler på høflighed. Vi bør elske alle mennesker, være gode til at lytte og vise opmærksomhed for deres oprigtige tro. Selvom vi måske er uenige, skal vi ikke være ubehagelige. Vore standpunkter og udmeldinger om kontroversielle emner bør ikke skabe strid. Vi skal være vise, når vi forklarer og går efter vore standpunkter, og når vi udøver vores

indflydelse. Når vi gør dette, beder vi om, at andre ikke bliver fornærmede over vores oprigtige religiøse tro og vores frie udøvelse af vores religion. Vi opfordrer os alle til at anvende Frelserens gyldne regel: »Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem« (Matt 7:12).«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Elsk og lev med forskelligheder«, *Liahona*, nov. 2014, s. 27.

PROFETISK LØFTE

Åbenbaring

»Der er fortsat åbenbaring i Kirken; profeten modtager åbenbaring for Kirken, præsidenten for sin stav, sin mission eller sit kvorum, biskoppen for sin menighed, faderen for sin familie og den enkelte for sig selv.«¹

Jeg bærer vidnesbyrd om, at det er sandt ...

Gud udgyder åbenbaring over os, sine børn, gennem Helligånden. Han taler til sin profet på jorden, der i dag er Thomas S. Monson. Jeg vidner om, at han bærer og udøver alle præstedømmets nøgler på jorden.«

Præsident Henry B. Eyring, *førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »Fortsat åbenbaring«, Liahona, nov. 2014, s. 73.*

NOTE

1. Boyd K. Packer, »Vi tror alt, som Gud har åbenbaret«, *Den danske Stjerne*, dec. 1974, s. 514.

GÅ OG GØR

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum har foreslået to måder, hvorpå de unge kan

»få et personligt vidnesbyrd om profeten Joseph Smith«:

»Find for det første skriftsteder i Mormons Bog, som I føler og ved

er fuldstændigt sande. Fortæl jeres familie og venner om dem ... [anerkend], at Joseph var et redskab i Guds hænder. Læs dernæst profeten Joseph Smiths vidnesbyrd i Den Kostelige Perle ... Overvej at indspille Joseph Smiths vidnesbyrd med jeres egen stemme, så I ofte kan lytte til det og bære det for jeres venner.«

Fra »Joseph Smith«, *Liahona*, nov. 2014, s. 30-31.

Svar til jer

Ved hver konference kommer professorer og ledere med inspirerede svar på spørgsmål, som Kirkens medlemmer kan have. Brug jeres *Liahona* fra november 2014 eller besøg conference.lds.org for at finde svar på disse spørgsmål:

- Hvordan kan vi bedre forstå nadverens betydning? Se Cheryl A. Esplin, »Nadveren – en fornyelse for sjælen«, s. 12.
- Hvad er forholdet mellem handlefrihed, retfærdighed, barmhjertighed og Frelserens forsoning? Se D. Todd Christofferson, »For evigt frie til selv at handle«, s. 16.
- Hvorfor er hjemmet det ideelle sted at lære om Jesu Kristi evangelium? Se Tad R. Callister, »Forældre: De bedst kvalificerede til at undervise deres børn i evangeliet«, s. 32.
- Hvordan arbejder forældre sammen for at opbygge en evig familie? Se L. Tom Perry, »Find varig fred og opbyg evige familier«, s. 43.

Hvis I vil læse, se eller lytte til generalkonferencetaler, så besøg conference.lds.org.

Kom og se

Hvorfor ønsker sidste dages hellige at fortælle om evangeliet?

»Jesu Kristi hengivne disciple har altid været og vil altid være tapre missionærer,« sagde ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum. »En missionær er en, der følger Kristus, og som vidner om ham som Forløseren, og forkynder hans evangeliums sandheder.

Jesu Kristi Kirke har altid været og vil altid være en missionerende kirke ...

At fortælle andre mennesker om det, som betyder mest for os, eller som har hjulpet os, er slet ikke usædvanligt.

Det er især tydeligt i anliggender med stor, åndelig betydning og konsekvens.«

Hvad kan vi gøre, når folk udtrykker interesse i evangeliet og Kirken? Ældste Bednar fortalte, at vi kan følge Frelserens eksempel ved at invitere dem til at »kom[me] og se« (Joh 1:39).

Fra »Kom og se«, *Liahona*, nov. 2014, s. 107, 109.

PATRIARKALSKE VELSIGNELSER – INSPIRERET VEJLEDNING I DIT LIV

Kirken er der to slags patriarker:

(1) Fædre og (2) mænd, der er ordineret til embedet som patriark i Det Melkisedekske Præstedømme. Fædre, der bærer Det Melkisedekske Præstedømme, kan give velsignelser til deres familie, men disse velsignelser bliver ikke optegnet af Kirken, selv om de måske nedskrives af familien. På den anden side optegner Kirken de velsignelser, der gives til værdige kirkemedlemmer af en ordineret patriark; disse velsignelser kaldes for »patriarkalske velsignelser«.

Patriarker giver velsignelser, som er inspireret af Helligånden. Din patriarkalske velsignelse kan indeholde advarsler

og løfter, og den kan vise, hvad Herren forventer af dig, og hvad dit potenti-ale er. De lovede velsignelser vil blive opfyldt til Herrens tid – alt afhængigt af din trofasthed. Kun ved at følge velsignelsens vejledning modtager du de lovede velsignelser. Visse af velsignelserne går måske først i opfyldelse i det næste liv. Din patriarkalske velsignelse giver ikke en fuldstændig detaljeret beskrivelse af dit liv. Hvis den for eksempel ikke nævner en fuldtidsmission eller et tempelægteskab, betyder det ikke, at du ikke får den mulighed.

Din patriarkalske velsignelse vil også fortælle dig om din slægtslinje i Israels hus – du kan komme fra Efraims, Judas

eller Manasses stamme, eller fra en af de andre stammer.¹ Denne slægtslinje er vigtig på grund af Abrahams pagt, som indeholder Herrens løfte til Abraham om, at »alle jordens slægter [ville] blive velsignet, nemlig med evangeliets velsignelser« gennem Abraham (Abr 2:11). Alle medlemmer af Kirken tilhører Israels hus, enten ved direkte slægtskab eller ved åndelig adoption. Vi spiller derfor en rolle i at bringe evangeliet ud til verden.

For at modtage din patriarkalske velsignelse skal du tale med din biskop eller grenspræsident, som kan give dig en anbefaling til at modtage den. Hvis du har fastet og bedt inden, kan du højne oplevelsen ved at modtage velsignelsen. Det er muligt at have nære familiemedlemmer til stede, når du får din patriarkalske velsignelse.

Når du har modtaget din velsignelse, får du tilsendt et eksemplar på skrift af den. Hold den fortrolig. Råd og løfter i den er personlige og bør ikke deles skødesløst med andre. Studér den ofte; den vil give dig vejledning, trøst og beskyttelse. ■

NOTER

1. Se Guide til Skrifterne, »Israel«, scriptures.lds.org/da for at lære mere om Israels tolv stammer.

EN UVURDERLIG PERSONLIG SKAT

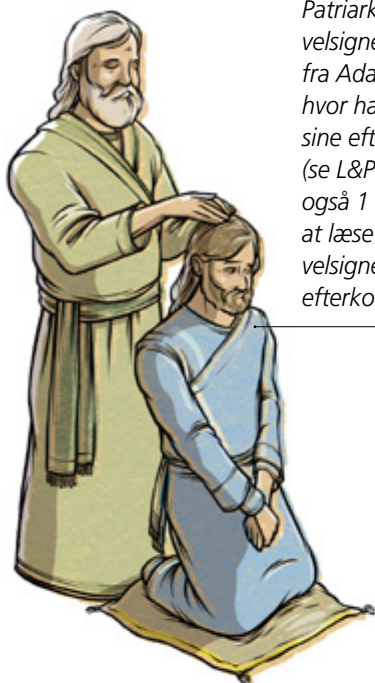

»Den samme Herre, som tilvebragte en Liahona for Lehi, giver i dag dig og mig en sjælden og værdifuld gave for at vejlede os i vores liv, for at

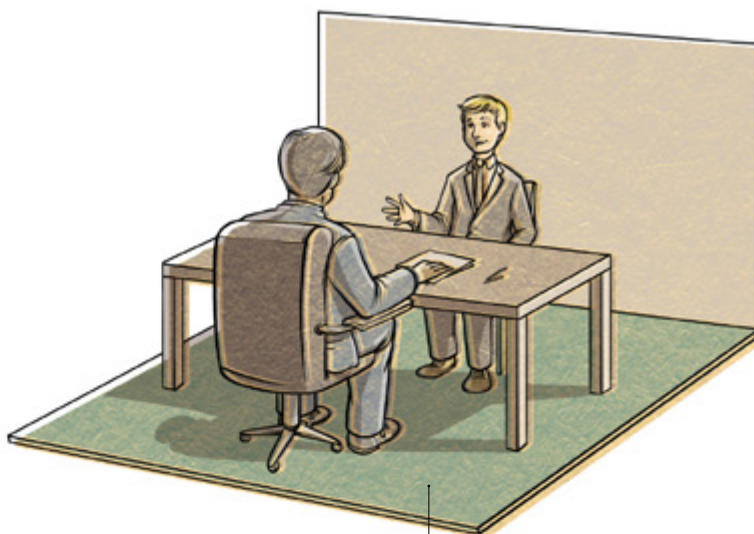
angive farerne mod vores sikkerhed og for at lægge kursen, ja endog en sikker

overgang – ikke til et forjættet land, men til vores himmelske land. Den gave, som jeg henviser til, er kendt som jeres patriarkalske velsignelse. Ethvert værdigt medlem af Kirken er berettiget til at modtage en sådan dyrebar og uvurderlig personlig skat.«

»Din patriarkalske velsignelse: En lysets Liahona«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 54.

Patriarkalske velsignelser stammer fra Adams dage, hvor han velsignede sine efterkommere (se L&P 107:53; se også 1 Mos 49 for at læse om Jakobs velsignelse til sine efterkommere).

Du kan tale med din biskop eller grenspræsident for at se, om du er klar til at modtage en patriarkalsk velsignelse.

Når du har fået din patriarkalske velsignelse, så læs den ofte og prøv at følge rådene i den. Den kan bringe dig trøst og styrke din tro.

Embedet som patriark, der i Det Nye Testamente omtales som »evangelist«, blev gengivet i de sidste dage. Joseph Smith senior var Kirkens første patriark.

Alle patriarkalske velsignelser opbevares ved Kirkens hovedsæde. Hvis du mister dit eksemplar, kan du anmode om et nyt gennem LDS.org.

TAKNEMLIG FOR TEMPELPAGTER

Cari Florence

Hvordan kunne noget som helst lindre min sorg, da min ufødte søn døde?

Da jeg blot var 14 uger henne med vores tredje barn, fortalte lægerne os, at jeg ikke ville kunne holde på barnet, da der var komplikationer med dets lunger. Det var en frygtelig meddelelse. Mit hjerte var knust, jeg var bange og usikker på fremtiden. Den aften tog min mand og jeg, tunge om hjertet og med tårevædede øjne, i templet. Vi havde brug for svar, vejledning og styrke, og vi vidste, at vi i templets højtidelige ro kunne komme Herren nær. Vi blev forbløffede over den fred, vi følte i det celestiale værelse. Jeg vidste, at selvom babyen ikke ville få et liv her på jorden, ville alt ordne sig alligevel.

Senere knælede jeg ned og udøste mit hjerte for vor himmelske Fader. Jeg fortalte ham, at jeg forstod, at det ikke var meningen, at vores søn skulle blive på jorden, men jeg ønskede mig nogle specifikke velsignelser, hvis det var muligt. Til gengæld lovede jeg også, at jeg ikke ville miste troen, hvis mine ønsker ikke blev opfyldt. Jeg bad om, at barnet måtte blive lidt længere hos mig – at han ville kunne leve længe nok til, at alle i familien

kunne nå at holde ham. Lægerne havde sagt, at skulle miraklet ske, at jeg ikke tabte barnet, ville han blive født lilla. Men jeg bad om, at han ville blive fin lyserød, så vores andre små drenge ikke ville blive bange for at holde ham. Jeg bad Herren om at lade os huske vore evige familieband, når barnet, som vi havde besluttet at kalde Brycen, gik bort.

Som ugerne gik, udtrykte lægerne stor forbavselse over Brycens udvikling, men advarede om, at han helt sikkert ville dø efter fødslen. Mit hjerte smertede usigeligt ved tanken om at skulle miste ham, og alligevel var jeg også henrykt over, at han stadig voksede. Det var en konstant byrde at bære denne søn, som ikke var levedygtig. Jeg mærkede smerten, når andre spurgte til barnets køn eller hvornår jeg skulle føde, og jeg var nødt til at lade som om, at alt var normalt. Vi købte en monitor, så vi kunne følge hans hjertereslag dagligt og var altid bange for, at vi ikke ville kunne høre det. Min sorg var stor. Frelserens forsoning fik en ny betydning for mig. Jeg forstod endelig, at Jesus Kristus ikke alene havde lidt på

grund af mine synder, men han også havde båret enhver sorg og smerte. Som min Frelser lod han mig ikke stå alene med byrden.

TRØST FOR FORÆLDRE

»Joseph Smith forkyndte den lære, at det lille barn, der er gået bort i

døden, vil komme frem i opstandelsen som et barn; og idet han pegede på en moder, som havde mistet et barn, sagde han: »Du vil få den glæde, den fryd og den tilfredsstillelse at opfostre barnet efter dets opstandelse, indtil det når sin ånds fulde vækst.« Der findes genoprettelse, der findes vækst, der findes udvikling efter opstandelsen fra døden. Jeg elsker denne sandhed. Den bringer min sjæl enorm glæde, lykke og taknemlighed.«

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918), *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith, 1999, s. 132.*

Brycen levede kun i 72 minutter, lige lang tid nok til, at vi alle kunne nå at holde ham og forelske os i ham. Det var den eneste gang, vi alle var sammen som familie på denne jord, men det var alt, hvad vi havde drømt om.

I 37. uge tog jeg på hospitalet og vidste, at nu begyndte den officielle tidsregning for Brycens liv. Det var både skrækindjagende og smukt. Lægerne sagde, at han kunne leve fra 10 minutter til flere dage. Trods al min frygt følte jeg Herrens trøst. Brycen Cade Florence blev født den 27. januar 2012. Jeg hulkede, da han blev født – lyserød, smuk og helt perfekt.

Vores drenge skyndte sig ind på stuen for at se og holde deres bror; og vi havde en fotograf med til at fange øjeblikket. Brycen levede kun i 72 minutter, lige lang tid nok til, at vi alle kunne nå at holde ham og forelske os i ham. Det var den eneste gang, vi alle var sammen som familie på denne jord, men det var alt, hvad vi havde drømt om. Drengene kunne

ikke få nok af deres bror, de kyssede ham og sang for ham og tryglede om at holde ham. Han blev oven i købet længe nok til at modtage en velsignelse fra sin far, hvilket min mand havde håbet på og bedt for.

Som familie har vi et vidnesbyrd om, at den »guddommelige plan for lykke gør det muligt for familieband at fortsætte på den anden side af graven« og om, at tempelordinancer og pagter gør det muligt »for familier at være forenet for evigt« (»Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129). For os betyder det at have en evig familie *alt*. Den smukkeste del af evangeliet er, at døden ikke vil skille os ad; vi fortsætter vores rejse sammen.

Gennem denne prøve har jeg

erfaret, at Gud også er i detaljerne. Han bekymrer sig for os hver især. Når vi møder prøver og vanskeligheder, kan Gud gøre dem lettere at bære. Jeg er mere taknemlig end nogensinde for, at jeg er besejlet til min mand i templet, og at vore børn er født i pagten. På grund af Guds smukke plan for vore familier og Frelserens uendelige sonoffer kan vi være sammen igen. Jeg tænker ofte på, om jeg havde stået den svære prøve igennem, hvis jeg ikke havde kendt til denne evige sandhed. Jeg er ubeskriveligt taknemlig for det vidnesbyrd, jeg har fået på grund af Brycens korte liv – Gud åbnede mine øjne og mit hjerte mere op for hans velsignelser. ■

Forfatteren bor i Arizona i USA.

Ældste J. Devn Cornish
De Halvfjærds

DEN PORT, VI KALDER DÅB

Jeg beder om, at vi hver især må opnå en bedre forståelse af vores behov for dåb, om den portåbning den udgør i en livslang omvendelsesproces og om vor Frelzers nådige, forsonende kærlighed.

Glen (navnet er opdigtet) havde levet et liv præget af kaos og konflikt. Som teenager kom han med i nogle bander, og han fik rodet sig ind i kriminalitet og vold. Da han mødte missionærerne, følte han, at det, de troede på, var for godt til at være sandt. Men med tiden kom han til en erkendelse af, at de vitterligt var sande og af større værdi, end noget andet han nogensinde havde kendt til.

Da han havde rettet op på sit liv, omvendt sig oprigtigt og efterlevede evangeliet, gik Glen i dåbens vande. Han havde fundet et nyt liv, fyldt med lys, fred og glæde. Han var ren for Herren.

Nefi sagde:

»Gør derfor det, som jeg har fortalt jer, at jeg har set, at jeres Herre og jeres forløser vil gøre; for af denne årsag er det blevet vist til mig, at I måtte kende den port, som I skal træde ind ad. For den port, som I skal træde ind ad, er omvendelse og dåb med vand; og da får I forladelse for jeres synder ved ild og ved Helligånden.

Og da er I på denne snævre og trange sti, der fører til evigt liv; ja, I er trådt ind ad porten« (2 Ne 31:17-18).

Disse vers belærer tydeligt om, at dåben, som er et helligt tegn på en pagt mellem Gud og hans børn, er en forudsætning for vores frelse (se også Mark 16:16;

ApG 2:38; 2 Ne 9:23-24). Den ordinance er faktisk så vigtig og uundværlig, at Jesus selv blev døbt for at »opfylde al retfærdighed« (Matt 3:15).

Det er svært at misforstå Nefis forklaring i denne sag: »Og se, hvis Guds lam, han som er hellig, skulle have behov for at blive døbt med vand for at opfylde al retfærdighed, o, hvor meget større behov har da ikke vi, som er uhellige, for at blive døbt, ja, med vand!« (2 Ne 31:5).

Når vi bliver døbt, vidner vi for Faderen om, at vi er villige til at indgå pagt om »at komme ind i Guds fold og at blive kaldt hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette;

ja, og er villige til at sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor I måtte befinde jer, ja, indtil døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet blandt dem i den første opstandelse, så I må få evigt liv« (Mosi 18:8-9).

Vi fornyer denne pagt hver søndag, når vi tager del i nadveren. Pagtens ord, som de lyder i nadverbønnen, indbyder vor himmelske Faders børn til at vidne om, »at de er villige til at påtage sig [hans] Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger, som han har givet dem, så de altid må have hans Ånd hos sig« (L&P 20:77).

En indledende ordinance

Udover at vidne om vores villighed til at adlyde Gud giver dåben os også adgang til Guds rige, som er Jesu Kristi Kirke på jorden. I Guide til Skrifterne læser vi: »Dåb ved nedsenkning i vandet af en, der har myndighed, er evangeliets første ordinance, og den er nødvendig for at kunne blive medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«¹

Frelseren definerede klart formålet med dåb, da han henvendte sig til Nikodemus sagde: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5).

Bemyndiget dåb er påkrævet af os for at kunne dvæle i Faderens og Sønnens nærhed, men jeg fryder mig over, at der også er et andet vigtigt formål med dåben. Dåb er ikke blot den port, ad hvilken vi træder ind i Herrens kirke og i sidste ende det celestiale rige. Den er også passagen til den dyrebare, uundværlige og løbende proces, der går på at blive »fuldkomne i Kristus« (Moro 10:32, 33), som vi alle har brug for og ønsker. Denne proces, som er beskrevet i den fjerde trosartikel, begynder med tro på Herren Jesus Kristus og fortsætter med omvendelse, »dåb ved nedsenkning i vand til syndernes forladelse« og modtagelsen af Helligånden.

Med andre ord kan vi kalde denne løbende proces for *omvendelse*. Jesus var inde på dette i sin indledende kommentar til Nikodemus. Som den store lærer, han var, adresserede han Nikodemus' bagvedliggende spørgsmål om, hvad han måtte gøre for at blive frelst, og sagde: »Sandelig, sandelig siger

jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige« (Joh 3:3).

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum har forklaret, at det kræver mere end dåb at blive født på ny:

»Den åndelige genfødsel, som beskrives i dette vers, indtræder normalt ikke hurtigt eller på én gang. Det er en fortsat proces – ikke en enkeltstående begivenhed ...

Vi *indleder* processen, hvorved vi fødes på ny, ved at udøve tro på Kristus, omvende os fra vore synder og blive døbt ved nedsenkning til syndernes forladelse af en, der har præstedømmets myndighed.« Men et andet afgørende trin i processen med at blive født på ny omfatter en »fuldstændig nedsenkning i og mætning med Frelserens evangelium«.²

At blive »født på ny« er et andet udtryk for omvendelse. Det er at have »et sønderknust hjerte« og en angergiven ånd, som er det eneste offer, Frelseren vil godtage (se 3 Nefi 9:19-20). Ingen af os vil være i stand til at se Guds rige, før vi har »oplevet denne mægtige forandring ... i hjerte[t]« (Alma 5:14; se også Mosi 5:2; Alma 5:26).

Denne proces, som fører til forladelse for vore synder, begynder med at have tro nok til at omvende sig og blive døbt. Mormon forklarede dette, da han sagde: »Og de første frugter af omvendelse er dåb; og dåb kommer af tro for at opfylde befalingerne; og opfyldelsen af befalingerne bringer syndsforladelse« (Moro 8:25).

Som så mange andre medlemmer af Kirken har jeg ikke samme dramatiske omvendelsehistorie, som Glen og andre har. Jeg

blev »født af agtværdige forældre« (1 Ne 1:1; se også En 1:1) og blev døbt, da jeg var otte år. Hvordan kan sådan en person opleve samme omvendelse som dem, der tilslutter sig Kirken i en senere alder?

En port til varig omvendelse

Dette er noget af det smukkeste, vi kan lære at forstå omkring den port, vi kalder dåb. Dåben er ikke målet, selv ikke når den ledsages af noget så væsentligt som Helligåndsgaven. Dåb er porten til den løbende, livslange proces, som oprigtig og varig omvendelse består af.

Som det gælder alle nye medlemmer begynder processen med et oprigtigt ønske om at gøre Faderens vilje ved at blive døbt. Den fortsætter med at gøre op med fortidens synder og en uforbeholden indsats for at indstille dem, tilstå dem, godtgøre for dem, hvor det er muligt, og aldrig genoptage dem. Efter dåben modtager vi rettigheden til Helligåndens konstante ledsagelse afhængigt af, om vi altid mindes Frelseren i alle vore tanker, gerninger og hele vores væsen. Og således bliver vi rene (se 2 Ne 31:17).

Men hvad nu, hvis vi begår synd, efter vi er blevet døbt? Er alt så tabt? Vor Fader har i sin nåde truffet forholdsregler for vores menneskelige svaghed. Vi kan påbegynde processen igen med tro på og håb i Kristus og oprigtig omvendelse. Men denne gang og de efterfølgende er det som regel ikke nødvendigt at skulle døbes igen. Herren har i stedet givet os nadveren. Den giver os hver uge mulighed for at granske vores levned (se 1 Kor 11:28) og symbolsk

lægge vore synder på Herrens alter, når vi oprigtigt omvender os og atter søger hans tilgivelse og derpå går fornyede videre i livet.

Det er denne proces, kong Benjamin talte om, da han talte om at »[aflægge] det naturlige menneske og [blive] en hellig ved Herren Kristi forsoning« (Mosi 3:19). Det er denne befriende og bogstaveligt talt ophøjende proces, som Paulus henviste til, da han talte om, at vi bliver »begravet sammen med ham ved dåben til døden, for at også vi, sådan som Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens herlighed, skal leve et nyt liv ...

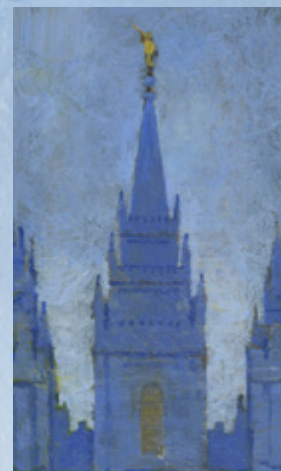
Vi ved, at vort gamle menneske er blevet korsfæstet sammen med ham, for at det legeme, som ligger under for synden, skulle tilintetgøres, så vi ikke mere er trælle for synden« (Rom 6:4, 6).

Det er denne fortsatte og kumulative proces, der gør, at vi kan synge med englens om Kristi fortjenester og forløsende kærlighed (se Alma 5:26). Den omfatter den åndelige vækst, som vi opnår ved at modtage ordinancer og holde de pagter, der knytter sig til præstedømmet og templet.

Jeg beder om, at vi hver især må opnå en bedre forståelse af vores behov for dåb, om den portåbning, den udgør i en livslang omvendelsesproces, og om vor Frelseres barmhjertige, forløsende kærlighed. Han står ved døren (se Åb 3:20) og byder os indenfor for at dvæle hos ham og Faderen for evigt. ■

NOTER

1. Guide til Skrifterne, »Døbe, dåb«, scriptures.lds.org.
2. David A. Bednar, »I skal fødes på ny«, *Liahona*, maj 2007, s. 21-22; fremhævelse tilføjet.

Et nyt tempel –

TRE NYE MULIGHEDER

Livet ændrede sig for disse tre familier, da de kom til åbent hus i templet i Quetzaltenango i Guatemala.

Don L. Searle

Seniormissionær i Det Centralamerikanske Område, 2012-2014

Begyndelsen på et nyt liv

I sommeren 2011 var familien Wundram klar til at flytte fra Guatemala til USA, for at Carlos Wundram kunne videreuddanne sig som læge.

»Da vi var rede til at drage af sted, var der noget, der stoppede mig,« fortæller han. Hans hustru, Adriana, oplevede det på samme måde, så de bad sammen og modtog en bekræftelse på, at de ikke skulle tage af sted.

De ændrede deres planer og undrede sig over, hvad Gud mon havde i tankerne for dem. Det fandt de ud af fire måneder senere.

Carlos havde været medlem af Kirken, siden han var 14, men han var holdt op med at deltage aktivt, da han begyndte at læse på universitetet, da han var 21.

Adriana, der ikke selv var medlem, havde længe ønsket at gifte sig med en sidste dages hellig. En af hendes gode venner, der var medlem af Kirken, havde giftet sig med en hjemvendt missionær, som både var kærlig og opmærksom. Sådan en mand ville Adriana også gerne have.

De havde ikke talt om Carlos' tro, da de begyndte at gå ud sammen, men han udviste mange af de samme kvaliteter som hendes venindes mand. Han opførte sig ikke overlegent. Da de blev gift og fik børn, satte hun pris på, at han kunne bade børnene og skifte bleer!

Efterhånden som deres tre børn begyndte at vokse op, »begyndte vi at tænke på, at vi burde komme tættere på Gud,« fortæller Carlos. De fandt ikke, hvad de søgte i de kristne kirker, de besøgte for en tid, men følelsen af de havde brug for at komme tættere på Gud varede ved.

Da familien havde skrottet deres planer om at flytte til USA, besluttede de sig for at lave nogle forbedringer i deres hjem og købte nye vinduer. De kunne straks lide den mand, José Mena, som skulle sætte vinduerne i. En dag kom de til at snakke religion med ham. Han fortalte,

at han var medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og Carlos fortalte, at det var han også, men han var ikke kommet i nogen tid.

Da bror Mena kom igen for at arbejde med vinduerne, havde han taget en Mormons Bog og et nummer af *Liahona* med til hver enkelt i familien. Da Carlos læste bladet, vækkede det velkendte følelser i ham. Dernæst inviterede bror Mena dem med til åbent hus i templet i Quetzaltenango i Guatemala.

Da de kom ind i templet, sagde børnene: »Far, hvad kan vi gøre for at blive medlemmer af denne kirke?« Da de skulle gå igen, ville deres yngste søn, Rodrigo, på 10 ikke rigtig med ud, og med hjælp fra sin mor udfyldte han et kort og bad om at få besøg af missionærerne.

Familien mødtes med missionærerne. »Jeg ville ikke presse min familie til at blive døbt,« fortæller Carlos. »Men de følte virkelig selv Ånden.«

Adriana og børnene blev døbt i december 2011, få dage inden templet i Quetzaltenango blev indviet. »Gud gav mig den store velsignelse at døbe dem,« siger Carlos. Blot et år senere blev familien besejlet i templet. Det var en dejlig oplevelse for dem alle.

Muligheden for at blive besejlet

Ana Victoria Hernández var ikke medlem af Kirken, da hun blev gift med Belbin Calderón, der var medlem, men han kom ikke om søndagen, fordi han arbejdede. Belbin siger, at det var en stærk følelse, der bragte ham tilbage. Han fortæller: »Jeg sagde mit job op, fordi jeg ville tilbage til Kirken.« Efter han igen var blevet aktiv, bemærkede hans hustru, at han var blevet mere ydmyg, og at der var mere enighed i hjemmet.

Belbin håbede på, at hans hustru ville blive interesseret i evangeliet, men han prøvede aldrig på at presse hende. Da Ana Victoria en søndag var ved at tørre støv af reolen, opdagede hun en af Belbins bøger om Kirkens historie. Hun var nysgerrig, så hun begyndte at læse. Beretningen om pionerernes ofre rørte hende dybt.

Nogle få uger senere udkom oktobernummeret 2011 af *Liahona*, der var et særnummer om Mormons Bog. Ana Victoria blev igen nysgerrig og begyndte at læse Mormons Bog. Hun indså snart, at den ikke blot indeholdt en historie, men også profeters ord. Hun begyndte at tage til nadvermøde med sin mand og sine børn.

Dernæst besøgte hun og hendes familie templet i Quetzaltenango i Guatemala, da der var åbent hus. Ana Victoria blev rørt, da hun fandt ud af, at hendes familie kunne blive besejlet for al evighed. »Det gjorde et stort indtryk på mig. Jeg følte et behov for at blive besejlet til dem,« fortæller hun. Hun begyndte at modtage undervisning af missionærerne, og hun blev døbt den 7. december 2011. Hun deltog i tempelindvielsen fire dage senere.

Bror og søster Calderón blev besejlet i templet med deres børn i december 2012. Ana Victoria siger, at hun ikke kan beskrive sin glæde over at vide, at hun kan være sammen med sin familie altid. Belbin siger, at visheden om deres besejling »er den største velsignelse, han kan forestille sig«.

Templet pirkede til hans ånd

Opførelsen af templet i Quetzaltenango i Guatemala var opfyldelsen af en drøm for Mónica Elena Fuentes Álvarez de Méndez. Hun er datter af en pioner i Kirken, som indgød hende en kærlighed til evangeliet og alle dets velsignelser. Hendes mor, Magda Ester Álvarez, blev døbt i 1953, seks år efter de sidste dages hellige missionærer ankom til Guatemala for første gang.

Mónica voksede op i Kirken og giftede sig senere med en god mand, Enio Méndez, som ikke var medlem af Kirken. Han støttede sin hustru og datter i deres kirkeaktiviteter og beundrede medlemmerne, men han viste aldrig nogen interesse for at blive døbt. Men Mónica huskede, at hendes mor havde sagt, at hendes mand en dag ville blive medlem af Kirken. »Jeg mistede aldrig håbet,« siger hun, selv om hun ingen anelse havde om, hvordan han ville lade sig konvertere.

Mónicas mor nød velsignelserne ved de periodiske besøg i templet i Guatemala City og blev meget glad, da det i 2006 blev bekendtgjort, at der skulle opføres et tempel i Quetzaltenango. Men Magda Álvarez led af en dødelig sygdom og gik bort i 2008, inden templet i Quetzaltenango stod færdigt.

Mónica og hendes unge voksne datter, Mónica Esther Méndez Fuentes, tjente sammen som guider ved åbent hus-arrangementet i templet ved Quetzaltenango. Enio tog til åbent hus sammen med dem, og uden deres vidende vendte han tilbage to gange mere.

Da Mónica og hendes datter forlod templet sammen efter den sidste dag med åbent hus, tænkte de over, om Magda Álvarez' forudsigelse om Enio nogen sinde ville gå i opfyldelse.

Enio havde altid ment, at det var fint nok, at han var medlem af sin kirke, og at hustruen og datteren var medlem af deres, så længe de respekterede hinandens tro. Men hans oplevelse ved åbent hus i templet havde givet ham noget at tænke over. »Jeg begyndte at faste uden at sige noget til dem og at bede,« fortæller han. Han gik alene op i bjergene, hvor han godt kan lide at gå og tænke. »Jeg spurgte Herren, hvad jeg skulle gøre.« Han vidste rent faktisk allerede, at det var rigtigt, men der var en tvivl, han skulle havde ryddet af vejen.

Enio blev døbt i april 2012. Det var en meget bevægende oplevelse for hans hustru og datter.

Familien Méndez blev beseglet i templet i Quetzaltenango i oktober 2013. Søster Méndez udtrykker glæde over at have opnået et evigt mål og håb om, at de kan være trofaste hele livet igennem. ■

STRÅLER SOM EN ÆDELSTEN

Ved hjørnestsceremonien, inden templet i Quetzaltenango i Guatemala blev indviet, lovede præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, dette: »Dette tempel vil føre evige familier til dette sted og land.«¹ Præsident Uchtdorf sagde endvidere, at templet var blevet en fakkell af håb blandt »Lehis sønner og døtre«, som han betegnede dem.² Han kommenterede også templets skønhed og sagde: »Det har stråleglans som en ædelsten, og det er en ædelsten for dette område.«³

TEMPLET I QUETZALTENANGO I GUATEMALA

Bekendtgjort den 16. december 2006 af

Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008)

Indviet den 11. december 2011 af præsident

Dieter F. Uchtdorf

Omkring 126.000 personer deltog i åbent hus

i november 2011

Det 136. fungerende tempel på verdensplan

Det andet tempel i Guatemala (templet i Guatemala

City var det første og blev indviet af præsident

Hinckley i 1984)

Templets størrelse: 1.959 m²

Tempeldistrikt: 60.000 medlemmer i 15 stave
og 7 distrikter

NOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, i Jason Swensen, »Quetzaltenango Guatemala Temple: »This Temple Will Bring Eternal Families to This Place and Country«, *Church News*, 11. dec. 2011, ldschurchnews.com.
2. »Quetzaltenango Guatemala Temple: Dedicatory Prayers«, ldschurchtemples.com/quetzaltenango.
3. »Dedication Held for Quetzaltenango Guatemala Temple«, *Church Newsroom*, 11. dec. 2011, mormonnewsroom.org.

SLÆGTSHISTORIE ÆNDRER VORES hjerte og sind

Når vi gransker vores slægtshistorie og udfører tempelordinancer for vore forfædre, hjælper det os både til at se storheden og nærværet i Guds plan.

Amy Harris

Professor i historie og genealogi ved Brigham Young University

I årevis tænkte jeg hver gang, jeg besøgte templet, på min tipoldemor, Hannah Mariah Eagles Harris (1817–88), men det var ikke, fordi jeg var nødt til at udføre stedfortrædende arbejde for hende.

Mariah (som hun foretrak at blive kaldt) er en af årsagerne til, at min familie er i Kirken. Hun blev døbt i 1840 i England, fik sin begavelse i Nauvoo i Illinois, blev beseglet til sin mand i Winter Quarters i Nebraska og døde i

Utah. Når jeg tænkte på hende under mine besøg i templet, skyldtes det ikke, at hun stod i behov for at få udført nogle ordinancer, men om hvordan de selvsamme ordinancer bandt hende og mig sammen på tværs af tid og rum.

Som barn boede jeg i den samme by i Utah, hvor hun havde boet, og senere besøgte jeg både Winter Quarters, Nauvoo og den lille engelske landsby, hvor hun var født. Jeg blev slået af den enormt lange rejse, hun havde taget, og af den store forskel, der var på hendes og mit liv.

Trods spandet i tid og rum og de omstændigheder, der adskiller os, føler jeg mig forbundet til min tipoldemor både gennem beseglingspagten og ved at kende til hendes liv. Den forbindelse illustrerer en af årsagerne til, at vi laver slægtshistorie i særdeleshed og tempeltjeneste mere generelt.

Når vi engagerer os i slægtshistorisk forskning, lærer vi om den umådelige storhed i Guds skaberværk, og det understreger den individuelle og nådefulde rækkevidde af Kristi forsoning.

Større kærlighed gennem slægtshistorie

Herren har belært os om, at selv om de verdener, han har skabt for sine børn, er »utallige ... for mennesket ... [er] alle ting ... talt for mig, for de er mine, og jeg kender dem« (Moses 1:35). Slægtshistorie og tempeltjeneste giver os mulighed for at bidrage i Jesu Kristi frel-

sesværk.¹ At gøre det kan lære os at elske og være barmhjertige mod vores familie, vores næste og alle, vi møder, for de er vore brødre og søstre.²

Når vi mindes vore forfædre, indser vi storheden af vor himmelske Faders plan og skaberværk. Herren har skabt et sted, hvor vi kan prøves og udvikle tro, men fordi så få mennesker får chancen for at modtage fylden af Guds pagter i jordelivet, minder barmhjertigheden i det stedfortrædende arbejde os om, at Herren elsker *alle* sine børn, og han har sørget for, at alle får mulighed for at acceptere alle evangeliets velsignelser, uanset hvilke vilkår de var underlagt i jordelivet (se 2 Ne 26:20-28, 32-33).

Når vi lærer om vore forfædres liv, bliver vi desuden mindet om, at alt i livet ikke går som smurt, og at det rummer skuffelser og ulighed her på denne faldne jord. Men at

Omkring læren om forløsning af de døde skrev profeten Joseph Smith: »Lad bjergene juble af glæde, og råb højt, alle I dale; og fortæl, alle I have og det tørre land, om jeres evige konges undere! Og I floder og bække og kilder, flyd af sted med glæde. Lad skovene og alle markens træer prise Herren; og græd af glæde, I massive klipper. Og lad solen, månen og morgenstjernerne synge sammen, og lad alle Guds sønner råbe af glæde! Og lad de evige skaberværker kundgøre hans navn for evigt og altid!« (L&P 128:23).

lære om deres liv og udføre ordinancer for dem kan også minde os om, at ingen er uden for Guds kærligheds rækkevidde (se Rom 8:38-39).

Min tipoldemor Mariah blev oplivet af denne sandhed, da hun første gang hørte den forkyndt. I 1840-1841, hvor man udførte de første stedfortrædende dåb i Mississippi Floden og det delvist færdiggjorte tempel i Nauvoo, øjnede hun muligheden for at lade sig døbe for sin søster, der døde, inden missionærerne kom til England.³ Selvom jeg aldrig har mødt Mariah, så deler vi en kærlighed for vores søskende, og jeg har en viden om, at denne kærlighed kan bestå udover døden takket være tempelordinancer. At vi deler denne kundskab indgyder mig også en kærlighed til hende.

Det er ikke så overraskende, at profeten Joseph Smith blev overvældet af skønheden og nåden i læresætningen om frelse for de døde, som han beskriver som »det herligste af alle emner, som hører til det evigtvarende evangelium« (L&P 128:17): »Lad bjergene juble af glæde, og råb højt, alle I dale; og fortæl, alle I have og det tørre land, om jeres evige konges undere! Og I floder og bække og kilder, flyd af sted med glæde. Lad skovene og alle markens træer prise Herren; og græd af glæde, I massive klipper. Og lad solen,

månen og morgenstjernerne synge sammen, og lad alle Guds sønner råbe af glæde! Og lad de evige skaberværker kundgøre hans navn for evigt og altid!« (L&P 128:23).⁴

Ligesom Mariah, der gladeligt gik hen for at lade sig døbe for sin søster, var andre af de tidlige hellige lige så glade. En af disse hellige, Sally Carlisle, skrev: »Hvor er det en herlig ting, at vi tror på, og at vi nu kan blive døbt for alle vore døde venner og frelse dem så langt tilbage, som vi overhovedet kan få kendskab til dem.«⁵

For alle – og for den enkelte

Som disse eksempler viser, afbalanceres storheden i slægtshistorie af omsorgen for den enkelte. Vi lærer ikke alene om omfanget af Herrens kærlighed, men også om dybden af den, for han har omsorg for den enkelte. Herren, som ser om en spurv falder til jorden, og som søger efter det ene vildfarne får ud af hundrede (se Matt 10:29; Luk 15:4), forløser os ikke bare en masse, men én for én, akkurat som han betjente folk, da han vandrede på jorden, og ligesom han velsignede folket, der havde samlet sig ved templet i landet Overflod (se 3 Ne 17).

Herren pålagde ligeledes de hellige at være meget

nøjagtige med at føre optegnelser for det stedfortrædende arbejde, der udføres for den enkelte (se L&P 128:1-5, 24). Derfor påtager vi os det omhyggelige arbejde med at identificere hver enkelt af vore forfædre og laver ikke bare en liste med navne. Gennem det arbejde får vi et glimt af Guds nåde, hans barmhjertighed og værdien af den enkelte sjæl.

Derudover lærer historierne om vore forfædres liv os at elske dem, uagtet deres fejl og mangler. Når vi lærer om, hvordan livets omskiftelighed formede vore forfædres valg, får vi sympati for dem. Denne proces bør forædle vores evne til at udvikle den samme slags kærlighed for de levende, både dem, vi er i familie med, og for alle Guds børn. En mere dybfølt forståelse af, at alle mennesker, endog langt størstedelen, som kom til jorden uden mulighed for at modtage pagter og ordinancer, er børn af himmelske forældre, kan hjælpe os til at indse, at livet er en prøve på tro, mod og sjælsstyrke for alle, som nogensinde har levet »efter ... det lys, som [Gud] giver dem«.⁶

Slægtsforskning kan have en forædlende indvirkning på vores egen evne til at elske. Hvis vi kan komme til at elske mennesker, som har været døde længe og som levede på en helt anden måde, vil vi så ikke komme til erkendelse af, hvor kærlig og nådefuld Gud er mod os? Og vil vi så ikke elske vores familie og næste og bære mere over med deres mangler?

Når andre ser det eneste kendte fotografi af min tipoldemor, Mariah, nævner de ofte, hvor streng eller utiltrækkende hun ser ud. Jeg forsvarer hende straks, for jeg kender hende. Jeg kender den person, der vandrede langs Severn-floden som ung pige og som mor med små børn. Jeg kender det menneske, der sejlede tværs over havet, og

som fødte sit fjerde barn på turen. Jeg kender den person, der sendte sin mand i krig og som mistede et spædbarn, mens han var væk. Jeg kender den person, som gik 1600 km for at finde et nyt hjem i en vildmark i det vestlige Amerika. Jeg kender det menneske, som arbejdede, indgik pagter, dyrkede jorden og elskede andre. Og ved at kende hende får jeg en fornemmelse af vor himmelske forældres kærlighed til hende og alle deres børn.

Slægtshistorie – den storslåede rækkevidde og det nådefulde greb

Kernen i slægtshistorie er ikke brugen af en computer; det er heller ikke at tyde gammel håndskrift eller at føre pertentlige noter og citater. Dette er alle redskaber eller funktioner i slægtshistorie, men de udgør ikke kernen, og de forklarer heller ikke, hvorfor sidste dages hellige søger efter deres forfædre. I al sin væsentlighed lærer slægtshistorie os om den umådelige storhed i Guds skaberværk og forløsningen, og den minder os samtidig om den individuelle og nådefulde rækkevidde af Kristi forsoning.

Søgen efter vore forfædre kan have en tilsvarende virkning på vores hjerte og sind, når vi indser, at alle disse mennesker – »uttallige] som sandet på havets bred« (Moses 1:28) – er børn af himmelske forældre, der elsker og kender dem. Det er ikke underligt, at Joseph Smith beskrev indgangen til det celestiale rige som en »overmåde [smuk] port« (L&P 137:2), for hvad kunne være mere overmåde smukt, end at blive frelst med dem, vi kender og elsker, og som os er blevet forløst ved Guds altomfavnende og personlige kærlighed? Jeg ser frem til at mødes med tipoldemor Mariah ved den port. ■

NOTER

1. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 473.

2. Ældste Russel M. Nelson har undervist om, at en af funktionerne ved Elias' ånd – en særlig manifestation af Helligånden er at »vidne om familiens guddommelige natur«. Dette kan både gå på den guddommelige beskaffenhed af vore jordiske familierelationer og på alle Guds børns guddommelighed og potentiale. Se Russell M. Nelson, »En ny høsttid«, *Stjernen*, juli 1998, s. 35.

Se også Richard G. Scott, »Glæden ved at forløse de døde«, *Liahona*, nov. 2012, s. 93-95.

3. Mariah Harris døbt for søsteren Edith Eagles, 1841, The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Nauvoo Proxy Baptism Records, 1840-1845, Family History Library US/Canada film 485753, item 2, volume A, s. 42.

4. En mere uddybende diskussion af, hvordan dødsfald i familien Smith påvirkede Joseph Smiths søgen efter svar om frelse

for de døde, kan findes i Richard E. Turley jun., »The Latter-day Saint Doctrine of Baptism for the Dead«, foredrag om slægtshistorie på BYU, 9. nov. 2001, familyhistory.byu.edu

5. Sally Carlisle, i Steven Harper, *Making Sense of the Doctrine and Covenants: A Guided Tour through Modern Revelations*, 2008, s. 470-471.

6. *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 401; se også 5 Mos 8:2; Moro 7:16; L&P 76:41-42; 127; 137:7-9; Abr 3.

**Ældste
Neil L. Andersen**
De Tolv Apostles
Kvorum

»Mine dage« med templer og teknologi

Tiden er inde til mere helhjertet at søge jeres forfædre og udføre frelsende ordinancer for de millioner af mennesker, I er i familie med.

Har I nogensinde tænkt over, hvorfor I blev sendt til jorden netop nu og ikke på et andet tidspunkt? Hvordan det ville have været at stå ved siden af Moses eller være ven med Jesu mor, Maria? Eller at bo i Nauvoo, da profeten Joseph Smith gik i gaderne, eller sammen med andre teenagere trække og skubbe sin håndkærre tusinde kilometer for at nå et nyt hjem i Saltsødalene?

Sommetider ser vi på tidligere tider eller andre steder og spørger: »Hvorfor ikke mig? Hvorfor er jeg lige her lige nu?«

Jeg vil gerne udfordre jer hver især til at sætte et personligt mål om at hjælpe med at forberede ligeså mange navne til templet, som I udfører dåb i templet for.

I er ikke de første, der undrer sig over, hvorfor man lever når og hvor, man nu gør. En profet i Amerika stillede sig selv de samme spørgsmål. Han hed Nefi. Det er ikke den Nefi, vi finder i begyndelsen af Mormons Bog, men Nefi, som var søn af Helaman den anden og oldebarn af profeten Alma den Yngre.

I den verden, Nefi levede i, var penge, magt og popularitet vigtigere, end hvad der var retskaffent. Mange blandt folket brød åbenlyst befalingerne. De løj, tog hvad der ikke tilhørte dem og ignorerede kyskhedsloven. De, som holdt buddene, blev latterliggjort og mishandlet (se Hel 7:4-5, 21; 8:2, 5, 7-8).

»Da Nefi så det, svulmede hans hjerte af sorg i hans bryst, og han udbrød i sin sjælekval:

Åh, gid jeg kunne have levet mine dage i de dage, da min fader Nefi for første gang kom ud af Jerusalems land, så jeg kunne have glædet mig sammen med ham i det forjættede land; dengang var hans folk beredvillige, urokkelige med hensyn til

at holde Guds befalinger og langsomme til at blive ledt til at gøre misgerninger, og de var hurtige til at lytte til Herrens ord –

ja, hvis mine dage kunne have været i de dage, da ville min sjæl have nydt glæde ved mine brødres retfærdighed« (Hel 7:6-8).

Nefi var en imponerende Guds profet, og alligevel undrede han sig et øjeblik over, hvorfor han levede på jorden på *sin* tid. Han vidste, at Frelseren ville komme til jorden i en nær fremtid, men i et øjeblik kan det have virket, som om de smukke begivenheder, der lå lige om hjørnet, ville gå ham forbi.

Der gik ikke mere end 20 år fra, at han sagde de ord, til der kom en nat uden mørke, og Jesus blev født i Betlehem. Inden for 55 år var Frelseren opstået og herliggjort, og han steg ned fra himlen for at besøge de hellige i landet Overflod. Nefis søn var til stede, og Frelseren talte personligt til ham og ordinerede ham som en af de tolv disciple på den vestlige halvkugle. Vi kan også formode, at Nefis døtre, sønner og børnebørn var blandt de 2500 hellige, som Kristus indbød til personligt at komme

frem en efter en og føle naglemærkerne i sine hænder og fødder. Det er ikke svært at forestille sig, at Nefis oldebørn var blandt de små børn, som Frelseren velsignede en for en, og som blev omringet af ild og engle, der betjente dem. Havde Nefi set fremtiden for sin retskafne familie og sine venner, havde han helt sikkert ikke ønsket at leve på en anden tid.

Heldigvis forblev Nefi retfærdig og underviste modigt folket, han udvirkede mirakler, og tillige med profeten Samuel profeterede han om Frelserens nært forestående komme. Herren havde med sine egne ord lovet, at han ville velsigne Nefi for evigt (se Hel 10-11; 16).

Og selvom han undrede sig over sin tid og sted, afslutter han med meget kraftfulde ord: »Men se ... disse er mine dage« (Hel 7:9).

Mine kære unge brødre og søstre, disse er jeres dage. I er blevet udvalgt til at leve i de sidste år forud for, at Frelseren vender tilbage til jorden. Vi kender ikke selve dagen

eller året for hans komme, men vi kan uden videre se de tegn, der går forud for hans komme.¹

Akkurat ligesom Nefi fik øje på sin centrale rolle med at forberede Frelserens komme til nefitterne, vil vi en dag kunne skue tilbage og se de store velsignelser, der blev os til del ved at leve på denne tid, hvor vi forbereder verden på Frelserens genkomst. Lad os se ud over de vanskeligheder og forhindringer, der konfronterer vores vigtige målsætning og de herlige dage, der ligger forude. Lad os ligesom Nefi sige: »Disse er mine dage.«

Og hvad beder Herren jer så om i disse dage? For det første, at I påtager jer Jesu Kristi navn. Lær af ham og af hans kærlighed og uendelige godhed mod jer, og beslut jer for altid at holde hans bud. I må følge Frelseren, elske Gud og tjene jeres medmennesker. Vi kan alle nyde privilegiet af at følge Kristus, lade os lede af hans Ånd og opløfte dem omkring os.

En hellig pligt

Nogle oplevelser er forbeholdt specifikke generationer. Jeg vil gerne tale om en af jeres hellige pligter, der aldrig i samme grad har påhvilet en tidligere generation.

Det er først i de seneste år, at det er blevet muligt at komme i templet overalt i verden. Med indvielsen af templet i Phoenix i Arizona den 16. november 2014 har vi nu 144 fungerende templer i verden. Da jeg var ung, havde Kirken kun 13 templer rundt om i verden.

Min hustru, søster Kathy Andersen, voksede op i Florida i USA. Da hun var fem år gammel, tog hendes forældre deres familie til templet for at blive beseglet for tid og al evighed. Det var en seksdages-rejse på 4000 km tværs over USA til templet i Salt Lake City. I dag ligger 47 templer tættere på hendes hjem i Florida, end templet i Salt Lake City gør.

Præsident Thomas S. Monson har opfordret Kirkens unge til at besøge templet ofte for at udføre dåb for de døde. Han sagde: »Nu til mine unge venner, som er i jeres

teenageår, hav altid templet for øje. Gør intet, der vil hindre jer i at træde gennem dets døre og modtage de hellige og evige velsignelser der. Jeg roser jer, som allerede besøger templet regelmæssigt for at udføre dåb for afdøde, og står meget tidligt op om morgenen, så I kan deltage i sådanne dåb, før skolen begynder. Jeg kan ikke tænke på nogen bedre måde at begynde en dag på.«²

I har lyttet til Herrens profet, og hvert år får millioner på den anden side af sløret mulighed for at acceptere deres dåb. Ingen tidligere generation på jorden har haft så stort et privilegium, som I har, ved at kunne gå igennem dørene til Herrens hus og bistå i frelsen af dem, der er gået forud for os.

Som I ved, er der et afgørende *første* skridt, som gør det muligt for os at udføre det hellige arbejde i templet. Vi må søge efter og finde de medlemmer af vores familie, som er gået forud for os.

Da Moroni første gang besøgte profeten Joseph Smith, instruerede han Joseph om, at »børnenes hjerte sk[ulle] vende sig til deres

Profeten Joseph Smith talte om dette værk som »et sammenføjende led«, der forbinder en generation til en anden (L&P 128:18).

fædre« (L&P 2:2). Senere forklarede profeten Joseph Smith, at Kirkens medlemmer skulle blive »befriere på Zions bjerg. Men hvordan skal de blive befriere på Zions bjerg?« spurgte han. »Ved at bygge deres templer ... og ved at gå frem og modtage alle ordnancerne ... for alle deres forfædre, som er døde ... Og heri er den kæde, der binder fædrenes hjerte til børnene, og børnenes til fædrene.«³

Profeten Joseph Smith talte om dette værk som »et sammenføjende led«, der forbinder en generation til en anden (L&P 128:18). På Joseph Smiths tid smedede man et sammenføjende led ved at blødgøre og smelte to stykker metal i en ovn, hvorefter man føjede dem sammen, mens de stadig var bøjelige, og så lod man dem køle og hærde til en ubrydelig kæde. Vigtigheden af en stærk, åndelig sammenkædning, som binder os sammen for evigt, erklæres meget klart i skriften: »Vi kan ikke blive gjort fuldkomne uden dem; ej heller kan de blive gjort fuldkomne uden os« (L&P 128:18).

Før i tiden var dette arbejde med at finde

familienavne, verificere dem og tage dem med til templet primært noget, de ældre medlemmer af Kirken udførte. Hvorfor var det det? Fordi det krævede en masse tid og en stor indsats. Det begyndte ofte med lange ruller med mikrofilmmede optegnelser. Det betød, at man måtte være meget omhyggelig med datoer og steder, tykke historiske bøger med begrænset tilgængelighed og til tider fjerntliggende kirkegårde.

Vores mulighed for at finde vore forfædre online er kun nogle få år gammel, og der er sket enorme fremskridt i de seneste måneder. De kommende måneder vil byde på endnu mere tilgængelighed.

Ligesom jeres generation er blevet meget dygtige til at besøge templet, vil I i de kommende måneder og år blive lige så dygtige til at finde og tage navne med til templet.

Jeg vil gerne udfordre jer hver især til at sætte et personligt mål om at hjælpe med at forberede ligeså mange navne til templet, som I udfører dåb i templet for. (Tag imod udfordringen ved at besøge templechallenge.lds.org). Der er noget

Når vi ser os selv ud fra et familiemæssigt perspektiv, de som gik forud for os, og de som kommer efter os, indser vi, at vi er en del af en vidunderlig kæde, der binder os alle sammen.

kraftfuldt ved at søge efter dem, der står i behov for tempelordinancer, finde ud af hvem de er og være en del af, at de kan modtage disse hellige ordinancer. Det er sådan, I bliver befriere på Zions bjerg (se Obad 1:21 og L&P 103:9). Der ligger en glæde og tilfredsstillelse i det, som kun forstås åndeligt. Vi er forbundet til vore forfædre for evigt.

Nogle af vore familier har været i Kirken i mange generationer, og der er lavet meget arbejde i templet for mange af vore nærmeste slægtninge. I 2013 kunne jeg for første gang se mine forfædre i et oversigtsdiagram online. Der var min oldefar, Niels Andersen, som jeg er opkaldt efter, også, og min tipoldefar Moroni Stocks, der var den første i familien, som blev opkaldt efter en profet i Mormons Bog. Jeg kunne se fotografier af flere i min familie online. Ved I, hvordan jeres oldeforældre så ud?

Find vore fætre

Hvis jeres diagrammer ikke er så komplette som mit, er jeres primære ansvar at fylde det så godt ud, som I kan. Hver måned

bliver mere og mere information tilgængelig.

Dersom jeres diagram er lige så komplet som mit, er der stadig et vigtigt arbejde at udføre. Dette værk fortsætter uendeligt. Det vil end ikke være færdigt, når Frelseren vender tilbage. Når vores diagram er komplet, kan vi hjælpe andre med at spore deres slægt, og vi kan finde dem, som er nært beslægtet med vores familie. Vi kalder det »Find vore fætre«.

Hvordan finder vi så vore fætre? På to måder.

For det første finder vi vores familiediagram og finder dem, der er nært beslægtet med vore tiptipoldemødre og -fædre. Jeg kan fx finde bedste Frances Bowen Evans på mit diagram og se på hendes brødres og søstres familier. Hun havde fem søstre og to brødre. Således kan jeg finde mine fætre og kusiner.

En anden måde er at finde fætre og kusiner ved at hjælpe dem omkring os. Vi begynder med det særlige hæfte *Min familie*. Hvis slægtshistorie er noget nyt for jeres familie, kan I udfylde hæftet. Ligner jeres familietræ mit, så tag hæftet med til

et nyt medlem eller en, som ikke har været så involveret i Kirken, som jeres familie har været, og hjælp dem med at finde deres familie. Når I gør det, hjælper I dem med at føre andre til templet. Det er jeres brødre og søstre, men vi kan også godt lide at kalde dem jeres »fætre«.

Vi er alle brødre og søstre i vor himmelske Faders familie. Vores egen familie er ikke blot smidt tilfældigt sammen. Præsident Monson har sagt: »Vi opdager noget om os selv, når vi lærer om vore forfædre.«⁴

Når vi ser os selv ud fra et familiemæssigt perspektiv, de som gik forud for os, og de som kommer efter os, indser vi, at vi er en del af en vidunderlig kæde, der binder os alle sammen. Når vi søger efter dem og tager deres navn med til templet, giver vi dem noget, som de ikke kan opnå uden os. Ved at gøre det forbindes vi til dem, og Herren bekræfter gennem sin Ånd den evige vigtighed af det, vi gør, i vores sjæl.

Præsident Monson forklarede: »De, som forstår de evige velsignelser, der kommer igennem templet, ved, at intet offer er for stort, ingen pris for høj, ingen indsats for besværlig for at modtage disse velsignelser.«⁵

Til hans ord vil jeg tilføje, at der venter vore forgangne familiemedlemmer velsignelser og kraft fra det høje, når de modtager de ordnancer, vi udfører for dem i de hellige templer. De lever ikke på jorden mere, men de lever stadig. Vi bliver »befriere på Zions bjerg«, og vi bindes sammen med dem for evigt.

I blev født i en tid med templer og teknologi. Tiden er inde til mere helhjertet at vende jeres hjerte til jeres forfædre.

Når I forsøger at bidrage til dette hellige værk, vil jeres viden og tro på Frelseren øges,

og I vil modtage et mere sikkert vidnesbyrd om, at livet fortsætter på den anden side af sløret. Jeg ved, at livet fortsætter bag sløret. I vil modtage beskyttelse mod de fristelser, der omgiver jer, og I vil forberede jer selv og den verden, I lever i, på Frelserens andet komme.

Jeg ved, at livet fortsætter bag sløret. Jeg vidner om, at Jesus er Kristus. Han er vor Frelser og Forløser. Han lever. Hans herlige sonoffer gør, at ordinancerne i templet er gyldige for evigt. ■

Fra talen »Find Our Cousins« afholdt ved Family Discovery Day, et foredrag for unge i sammenhæng med RootsTech 2014, Slægtshistorisk konference i Salt Lake City, Utah, 8. feb. 2014. Lær mere ved at besøge lds.org/go/Andersen215. Se talerne fra den 14. februar i år ved at besøge lds.org/discoverfamily.

NOTER

1. Se Dallin H. Oaks, »Forberedelse til Kristi andet komme«, *Liahona*, maj 2004, s. 7–10.
2. Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden«, *Liahona*, maj 2011, s. 93.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 467–468.
4. Thomas S. Monson, »Uforanderlige sandheder i skiftende tider«, *Liahona*, maj 2005, s. 21.
5. Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – Et fyrtårn for verden«, s. 92.

OPBYG DIT SLÆGTSTRÆ

1. Brug FamilySearch.org og andre kilder med slægtshistoriske oplysninger til at finde navne på en eller flere af dine forfædre. Indfør disse oplysninger i FamilySearch.org eller i hæftet *Min familie: Historier, der bringer os sammen*.
2. Indsend disse navne til tempelordinancer på FamilySearch.org. En slægtshistorisk konsulent i din menighed kan hjælpe dig.
3. Medbring disse navne til templet eller giv dem til andre, så de kan udføre de nødvendige ordnancer. Gå, når det er muligt, sammen som familie til templet.
4. Brug din slægtshistoriske viden! Undervis andre i, hvordan man følger disse trin.

FØR vores rejse er forbi

Richard M. Romney

Kirkens Tidsskrifter

Jeg behøver aldrig at bekymre mig om, hvor jeg finder min 92-årige gamle far, Paul Romney, en søndag eftermiddag. Han er i sin menighed i Salt Lake City, hvor han går rundt og rydder op i kirken. Det tager ham godt og vel en time.

Han læner sig op ad sit gangstativ, når han går op ad midtergangen. Så læner han sig op af bænken, mens han rykker fra række til række og samler papir op, ordner sangbøgerne og samler krummer op, der er faldet på tæppet. Det er en opgave, han med få undtagelser har udført hver søndag, siden han blev kaldet som diakon i 1934.

Forberedelse til andagt

»Jeg gør det for at vise Herren, at jeg elsker ham,« siger han. »Det er lettere at tilbede ham i en ren kirkebygning.«

Som diakon lærte Paul Romney, at hans pligter omfattede at tage sig af menighedens timelige behov. »Jeg fandt ud af, at en måde at gøre det på var ved at rydde op efter møderne,« siger han. »Så det begyndte jeg bare at gøre, og det har jeg gjort lige siden.« Det har aldrig været nogen officiel opgave eller

Paul Romney viser sin kærlighed til Herren ved at rydde op i kirkebygningen.

For dem, som holder trofast ud, bliver troen dybere med tiden.

kaldelse, selvom han lejlighedsvist er kommet om lørdagen for hjælpe andre, der skulle gøre rent i kirkebygningen. Sommetider har hans børn hjulpet ham. Da han sad i biskoprådet for nogle år siden, opfordrede han diakonerne til at hjælpe til.

Men for det meste venter han ganske enkelt, til dagens sidste møde er forbi. Og uden at gøre væsen af sig bidrager han med sin lille del til at holde huset i orden. Og det gør han trofast hver eneste søndag.

Min fars eksempel har vist mig, at uanset hvilke omstændigheder vi står i, så kan vi altid finde en måde at tjene på. Det har lært mig noget om ærbødighed og om at forberede sig til at gå i kirke. Og det har hjulpet mig til at se, at der er meget, vi alle kan lære af dem, der er rejst forud for os på denne rejse gennem livet.

Rolleændring

Jeg har lært noget tilsvarende af mine naboer længere ned ad gaden. Larry Morgan på 97 år og hans hustru, Elizabeth, på 94 år har med succes påtaget sig forskellige roller i deres liv

sammen: Ægtemand og hustru, far og mor og seniormissionærkammerater i Holland. Da Larry var 72 år, blev han kaldet som rådgiver i biskoprådet. På det tidspunkt var der 79 enker i vores nabolag, og Larry og Elizabeth fik til opgave af biskoppen at besøge dem hver og en.

I mere end 40 år er Larry og Elisabeths børn, og nu børnebørn og oldebørn, kommet sammen om aftenen hver fastesøndag for at afslutte deres faste. »Vi ønsker, at vores familie skal nyde at være sammen, og alle kan lide at spise,« siger han. »Vi har en masse hvede i vores forråd, så vi kværner vores eget mel og laver vafler. Og så spiser vi til alle er mætte.« Dette enkle, fælles måltid har fostret en vedvarende fællesskabsfølelse i familien.

I dag er det børnene og børnebørnene, der står for madlavningen. Elizabeth er blevet dement,

men hun ved, at familien er tæt på. Til hver eneste person, der er til stede, gentager hun igen og igen: »Jeg elsker dig.« Når måltidet er overstået, og alle er gået, nyder hun at lytte til, at Larry læser op fra skriften og Kirkens tidsskrifter, og finder tryghed i at vide, at han er der.

For to år siden faldt Larry og ødelagde sin ryggrad. Som

Larry og Elizabeth Morgan viser fortsat stor hengivenhed for hinanden.

følge af det, kan han ikke længere gå. »Jeg spilder ikke min tid med at sige: »Hvorfor mig«, siger han. »Jeg fik en præstedømmevevlsignelse. Jeg fik at vide, at jeg vil komme til at gå igen, selvom det ikke bliver i dette liv. På grund af forsoningen og opstandelsen ved jeg, at det vil ske. Jeg har lært, at vor Fader i himlen har styr på tingene. Når vi accepterer hans vilje, kan vi regne med hans hjælp.«

Større perspektiv

Første gang, jeg mødte Merle Christensen, var på et plejehjem i Brigham City i Utah. Hun er bedstemor til en ven af vores familie, og hun skulle fejre sin 101. fødselsdag. Merle sad omgivet af mindebøger og fotografier på sit værelse. Der var især to fotografier, der fascinerede mig.

Det første var taget for mange år siden og var af en gruppe seminarelever, deriblandt Merles datter. »De sidder på første række med deres lærer, Boyd K. Packer,« siger Merle. »Han ser meget ung ud, men han var en god lærer.« I dag er han præsident for De Tolv Apostles Kvorum.

Da Merle var ung, blev hun ramt af polio. »Det var ikke let at kapere som teenagepige,« fortæller hun. »Min tro var nødt til at vokse for at følge med, men Herren hjalp mig, og det gør han stadig.« De, som led af polio i deres unge år, kæmper ofte med post-poliosyndrom, når de kommer

op i årene, med symptomer som muskelsvaghed og en udtalt træthed. Det er tilfældet for Merle.

Når hun føler sig træt, husker hun på skriftstedet i Alma 7:11-12, som fortæller, hvordan Frelseren »vil påtage sig sit folks smerter og sygdomme ... så han ... kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder.« Så siger hun: »Man stoler på, at Herren ved, hvad man går igennem. Tag det en dag ad gangen, bed, gå i kirke og vær venlig mod andre. Det er de små ting, der hjælper dig igennem.«

EN ARV AF HÅB

»Hvor I end er på stien for at arve det evige livs gave, så har I mulighed for

at vise mange mennesker vejen til større lykke. Når I vælger, om I vil indgå eller holde en pagt med Gud, så vælger I også, hvorvidt I vil efterlade en arv af håb til dem, der måtte følge jeres eksempel.«

Præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, »En uvurderlig arv af håb«, *Liahona*, maj 2014, s. 22.

Merle Christensen fryder sig over at vide, at hun en dag vil se sine kære igen.

Det andet fotografi, som Merle viste mig fra sin scrapbog – var et billede af tre af hendes fem døtre. Alle hendes børn var piger, og tre af dem var trillinger, og i 1936 var de de første trillinger, der blevet født i Brigham City. »Det var usædvanligt at få trillinger dengang,« siger Merle. Man var ikke så langt fremme inden for lægevidenskaben, og to af pigerne blev født med hjerte problemer. Sharon døde i 1958, og Diane døde i 1972. Janice, som ikke havde problemer med hjertet, døde af kræft i 1992.

»Jeg elsker alle mine børn, deres ægtemænd, mine børnebørn og oldebørn,« siger Merle. Men hun savner sin mand, DeVere, som gik bort for 26 år siden, og hun savner sine trillinger, som ville være blevet 79 år i april [2014].

Atter læser hun fra Alma: »Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk« (Alma 7:12).

»Jeg ved, at Frelseren overvandt døden,« siger Merle. »Og på grund af det ved jeg, at jeg skal se min mand, mine trillinger og hele min familie igen.« Hun fortæller også, at den overbevisning vokser sig stærkere for hver dag.

Søster Christensen gik bort i september 2014, efter denne artikel var skrevet.

Går sammen

Alph og Lucette Passeraub fra Lausanne i Schweiz elsker at gå ture sammen. En af deres favoritture går langs Genevesøen, hvor Alperne tårner sig op over ferskvandssøen.

Lucette og Alph Passeraub tænker tilbage på deres liv sammen i Kirken.

På en sådan aftenur for et par år siden gik Passeraub-parret og mindedes forne dage.

»Selv som ung mand var jeg på udkig efter sandheden,« siger Alph på 78. »Jeg plejede at sige til mig selv, at hvis Gud lever, så må han have en levende profet på jorden. Jeg var meget optaget af den tanke.«

Da Alph begyndte sin eftergymnasiale uddannelse, var der en ven, der inviterede ham til at deltage i en gratis engelsk-klasse, hvor SDH-missionærerne underviste. Efter en af lektionerne inviterede missionærerne ham med i kirke.

»Første gang jeg deltog, handlede lektionen i Søndagsskolen om Faderen, Sønnen og Helligånden som tre særskilte væsener,« husker Alph. »Læreren sagde, at vi ved meget om Gud takket være den sidste dages hellige profet Joseph Smith, og at der var levende profeter på jorden i dag. Jeg var forbløffet. De talte om noget, der så længe havde ligget mig på sinde.« Han tilsluttede sig snart Kirken, »og jeg har hver dag siden frydet mig over at vide, der er profeter på jorden.«

Lucette, der er 80 år, voksede op under anden verdenskrig. »Jeg var nødt til at komme ud og arbejde, da jeg var 14, så jeg blev aldrig færdig med min uddannelse,« fortæller hun. »Men jeg opdagede, at Kirken gav mig mulighed for at blive ved med at lære.« Efter sin fuldtidsmission begyndte hun at date Alph. De giftede sig i templet, stiftede familie og ser nu tilbage på deres rejse sammen, som omfatter Lucettes 14 år som præsident for Primary i menigheden, Alphs 32 år i stavens højråd, deres regelmæssige ture til templet, besøgene hos børn og børnebørn og altid, altid taknemligheden for, at de fandt sandheden, da de var unge.

»Vi er blevet velsignet ved at kunne gå side om side,« siger Lucette. »Og for hvert trin vokser vores tro sig stærkere.«

Jeg lærer meget af disse venner, som er ældre end jeg. Larry og Elizabeth lærer mig at favne livets omskiftelige roller med værdighed og Herrens hjælp. Merle viser, at tro til at holde ud til enden må bygges på daglig tro på Frelseren. Og Passeraub-parret fryder sig over evangeliet hver dag. Alt det, jeg lærer af dem, styrker mig, inden min rejse er forbi. ■

LÆGE ELLER ÆLDSTE

Da jeg blev færdig med high school, vidste jeg, at jeg var nødt til at vente mindst to år, inden jeg kunne tage på mission. Jeg besluttede mig for at påbegynde mit universitetsstudie, idet jeg regnede med at være færdig med at læse til læge seks år efter, hvis jeg virkelig tog opgaven alvorligt. Jeg planlagde at tjene som fuldtidsmissionær bagefter.

Da jeg var blevet færdig som læge i en alder af 24, begyndte jeg på en klinisk basisuddannelse, som forbedrede mine karrieremuligheder. Og på det tidspunkt stod jeg i et dilemma; skulle jeg virkelig tage på mission, eller skulle jeg fortsætte med at arbejde? Mine forældre, min storebror (som lige var vendt hjem fra sin mission), min biskop og en rådgiver i det lokale missionspræsidentskab tilskyndede mig alle til at tage på mission.

Jeg troede på, at de havde ret, men det var svært for mig at udskyde en lovende karriere som læge. Jeg fastede og bad om inspiration. Jeg søgte også vejledning i min patriarkalske velsignelse, som anbefalede, at jeg tjente som fuldtidsmissionær, og lovede mig velsignelser i den forbindelse.

En dag, hvor jeg var med de offentlige transportmidler på vej hjem fra arbejdet, løb jeg ind i stavspatriarken. Vi skulle af ved samme stoppested og sjovt nok i samme retning. Han genkendte mig fra Kirken.

Da vi fulgtes ad, spurgte han mig, hvilke planer jeg havde for mit liv.

Jeg forklarede, at jeg var læge, og at jeg var tynget af valget mellem min karriere og at tage på mission. Han sagde med fast stemme, at jeg skulle tjene Herren ved at tage på mission, og tilføjede, at jeg ville blive velsignet for det. For mig virkede det som om, at hans svar kom fra Herren.

Straks efter kom jeg i tanke om et skriftsted: »Men søg I først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt dette gives jer i tilgift« (3 Ne 13:33).

Jeg var sikker på, at Herren havde

svaret mig. Uden videre tøven besluttede jeg mig for at udskyde min karriere og tage på fuldtidsmission. Mine lægekolleger mente, at jeg ville glemme det lægefaglige, når jeg skulle være væk i to år. De hånede mig, men jeg holdt fast i min beslutning.

Jeg lod dokortitlen bag mig og tjente to år i Kinshasa Mission i Den Demokratiske Republik Congo.

Fem år senere lavede jeg en liste over de store velsignelser, der fulgte efter min mission. For det første fandt jeg en hustru – et trofast medlem af Kirken og mit livs glæde. Vi har indtil videre to børn. Vores familie er blevet besejlet for al evighed. I templet har vi udført stedfortrædende arbejde for vore afdøde slægtninge. Jeg har fået fastansættelse, som gør, at min familie kan klare sig selv. Dette er blot nogle få af de velsignelser, vi har fået af Herren.

Jeg ved, at vor himmelske Fader aldrig lyver, og at han altid opfylder alle sine løfter til os, når vi sætter vores lid til ham og holder hans bud. ■

Mukandila Danny Kalala, Liberia

Alle formanede mig til at tage på mission, men det var svært for mig at udskyde en lovende karriere som læge.

JEG LÆRTE FRELSEREN AT KENDE

Det første år, jeg gik på high school, satte jeg mig et mål om at læse Det Nye Testamente fra ende til anden. Efter skole og i weekenden gik jeg op på den øverste etage i vores hus for at læse Frelserens ord og om hans liv og mirakler.

Selvom jeg var ung og ofte ikke helt forstod sproget i Bibelen, så lærte jeg Jesus Kristus at kende. Jeg lærte, at han er Guds Søn, og at han blev sendt til jorden for at sone for vore synder. Jeg lærte, at han vandrede med, talte med og velsignede almindelige, svage mennesker – mennesker som mig.

Jeg blev sommetider forvirret over at læse svære passager i Paulus' breve eller Johannes Åbenbaring, men jeg kunne altid mærke sandfærdigheden i deres belæringer. Jeg opdagede, at det hjalp mig igennem svære dage i skolen at læse skriften, og at det blev en vejledning i svære valg.

Da jeg flere år senere forberedte mig på at tage på mission, kom jeg i tvivl om min motivation for at tjene. Jeg følte ikke, at der var noget særligt ved mit vidnesbyrd eller mig. Jeg tænkte over, om jeg forberedte mig på mission af pligtfølelse over for mine forældre og ledere, som havde arbejdet hårdt for at lære mig om evangeliet. Jeg tænkte oven i købet, at Herren måske var bedre tjent med, at jeg ikke tjente.

En dag, mens jeg læste i Mormons Bog, rørte Abinadis ord mit hjerte:

Han »skal ... blive ført, korsfæstet og slået ihjel ...

Og således bryder Gud dødens bånd, idet han har vundet sejr over døden ...

Og nu siger jeg til jer: *Hvem skal tale om hans slægt?*« (Mosi 15:7–8, 10; fremhævelse tilføjet).

Jeg læste den sidste linje igen og igen og tænkte, om den mon hele tiden havde været der. Ved at læse Det Nye Testamente kendte jeg til Frelserens liv og til den generation, der havde fulgt ham. Men de af Frelserens generation kan ikke besøge folk i dag for at undervise om hans kærlighed, hans forsoning og hans kirke. Så hvordan kunne jeg

retfærdiggøre det, hvis jeg *ikke* forkyndte mit vidnesbyrd om ham?

Herren ønskede, at jeg delte de gode tidender, jeg havde fået, om evangeliet. Jeg vidste, at evangeliet var sandt, og jeg ønskede at fortælle om de sandheder, jeg havde lært ved at læse skriften.

Kort tid efter den oplevelse tog jeg af sted på mission. I dag forklarer jeg det ønske, jeg havde om at tjene, med det, jeg havde lært om Frelseren ved at læse skrifterne som ung studerende. ■

Brian Knox, Arizona, USA

Da jeg forberedte mig på at tage på mission, kom jeg i tvivl om min motivation for at tjene.

Nieves havde beredvilligt taget imod det gengivne evangelium, men da vi opfordrede hende til at blive døbt, tøvede hun.

JEG ER TAKNEMLIG FOR DINE FØDDER

Der var intet særligt interessant ved mine fødder, så jeg blev lidt forvirret, da Nieves, en nyomvendt i Bolivia, sagde, at hun var taknemlig for dem.

»Jeg er så taknemlig for jeres fødder,« sagde hun i ugerne, efter hun var blevet døbt.

Nieves havde beredvilligt taget imod det gengivne evangelium, men da vi opfordrede hende til at blive døbt, tøvede hun.

Hun forklarede, at hun led af en smertefuld hudsygdom. Når hun rørte koldt vandt, føltes det som om, hun blev stukket med 1000 nåle. Hendes lidelse forhindrede hende i helt dagligdags ting, som fx at skylle grøntsager eller at vaske tøj i hånden.

Vi forklarede, at dåbsbassinet kunne varmes op, og vi forsikrede Nieves om, at hun ville blive døbt i varmt vand. Hendes ansigt lyste op, og hun valgte at blive døbt juledag. Min makker og jeg fortalte grenspræsidenten om hendes hudlidelse, og han sagde, at

bassinet ville blive varmet op tids nok til dåben om eftermiddagen.

Men da vi kom hen i kirken til dåben, var dåbsbassinet kun lige blevet fyldt med ekstremt koldt vand! Den desperate grenspræsident forklarede, at der var gået koks i kommunikationen, så vandet ville først blive klart langt senere.

Min makker og jeg vidste, at Nieves gerne ville døbes den dag, og vi troede, at Herren ønskede det samme. Vi fandt et tomt lokale og bad om, at han ville hjælpe Nieves til at blive døbt.

Efter bønnen følte vi os fortrøstningsfulde og besluttede at gå videre med dåbsmødet. De, der talte inden dåben, holdt nogle smukke taler, men jeg blev pludselig nervøs, da der blev sagt: »Nu vil ældste Nelson døbe søster Nieves.«

Jeg prøvede på at skjule mit ubehag, da jeg forsigtigt trådte ned i det kolde vand. Nieves tog min hånd og stak sin fod ned i vandet. Jeg

forberedte mig på det værste, men Nieves hverken skreg eller fortrak en mine. Hun trådte roligt ned i vandet og smilede til mig.

Efter dåbsbønnen bøjede hun sig bagover i det kolde vand. Da jeg løftede hende op, smilede hun bredt. Jeg blev fyldt af taknemlighed. For mig var hendes dåb et mirakel.

Den sidste gang, jeg så Nieves, sagde hun noget, der forklarede hendes interesse i mine fødder. Hun sagde: »Jeg er så taknemlig for dine fødder, som vandrede til min dør og bragte mig sandheden.«

Jeg tænker på Nieves og hendes enkle tro og taknemlighed, når som helst jeg hører Esajas' ord: »Hvor herlige på bjergene er ikke fødderne af ham, som bringer gode tidender, som forkynder fred, som bringer gode tidender om godt, som forkynder frelse, som siger til Zion: Din Gud regerer« (Mosi 12:21; se også Es 52:7). ■
Nicholas Nelson, Texas, USA

TROFASTHEDENS FODSPOR

Jeg havde i nogen tid ønsket at tage et billede af Tempelpladsen i Salt Lake City – med spejlsøen, springvandene og fortovene – dækket af nyfalden, ubetrådt sne. Jeg vidste, at jeg var nødt til at komme til Tempelpladsen meget tidligt om morgenen efter et natligt snevejr for at få et billede af ubetrådt sne.

Så en aften, hvor vejrudsigten lovede sne, gjorde jeg mig klar. Sne-rydningsholdet ved tempelpladsen plejer at rydde fortovene kl. 5 om morgenen, så jeg satte vækkeuret til kl. 3 og pakkede mit udstyr sammen.

Jeg kørte ad uryddede veje næste morgen og ankom til Tempelpladsen kvart over fire, og det sneede stadig. Jeg kørte videre rundt om Tempelpladsen for at finde et sted at parkere, hvorfra det ville være let at tage billederne.

På min første runde rundt om Tempelpladsen så jeg en gangsti, der førte op til indgangen i templet i Salt Lake City. Den var dækket af nysne – og helt uden fodspor! Jeg vidste, at jeg ville få det perfekte billede. Så begejstret kørte jeg rundt om karréen igen for at finde et sted at parkere.

Da jeg kørte østpå ad North Temple Street, tænkte jeg, at jeg ville parkere tæt på den gangsti. Før jeg fik set mig om, var der ikke flere steder at parkere, og jeg var igen tilbage ved indgangen til templet.

Da jeg holdt for rødt, så jeg til højre på den friske, ubetrådte

sne. Da jeg så til venstre mod Konferencecentret, så jeg en ældre kvinde i sit bedste søndagstøj komme gående med bøjet hoved i snevejret med kurs mod templet.

»Åh nej,« tænkte jeg. »Nu får jeg ikke mit billede!«

Da kvinden gik forbi mig, drejede jeg mig og så mod den gangsti, der snart ville blive ødelagt og så, at en anden søster allerede var gået op ad den og var drejet ind ad tempeldøren. Så kiggede jeg igen på den første søster, der nu gik ned ad stien. Sneen klumpende sig omkring hendes sko og ankler. Hun fulgte den første

kvindes fodspor. Hun gik langsomt, men sikkert på gangstien, ind ad porten og ind i templet.

Jeg så på mit ur i bilen, klokken var 4.20, og tænkte over det, jeg så. Jeg sad i min varme bil og så på friske fodspor i den nyfaldne sne, og jeg blev ydmyg over at se disse to søstres trofasthed på deres vej til at udføre deres pligter.

Jeg kørte rundt om karréen igen, parkerede, tog mit kamera og tog et billede af fodsporene i sneen – det blev et langt bedre billede, end det jeg oprindeligt havde tænkt mig. ■
Randolph Shankula, Utah, USA

For at få et billede af friske sne uden fodspor vidste jeg, at jeg var nødt til at komme til Tempelpladsen meget tidligt om morgenen.

Velsignet af sabbatsdagen

Emmaline R. Wilson

Det at holde sabbatsdagen hellig blev en udfordring for Annabelle Hyatt, da hun fik praktikplads i et selskab, der drev en forlystelsespark. Annabelle, der er opvokset i Texas, havde lært, at sabbatten var til at gå i kirke, hvile sig og tjene andre. Men da hun flyttede til Florida for at begynde i sin praktik, blev hun nødt til at arbejde om søndagen.

Hun fortæller: »Til at begynde med tog jeg pligtro på arbejde, ligesom alle de andre gjorde. Så begyndte jeg efter nogle få uger at lægge mærke til, hvor trist til mode jeg var i ugens løb, fordi jeg hverken fik nadveren eller de inspirerende ord, som jeg mere end nogensinde havde brug for at høre.«

Overholdelse af sabbatsdagen er i sidste ende et spørgsmål om lydighed, indstilling og valg.

En dag bad hun om hjælp og mønstrede mod nok til at gå hen og tale med sin leder om sit ønske om at komme i kirke og ikke arbejde om søndagen. Hendes leder forstod ikke, hvorfor det var så vigtigt for hende. Men Annabelle insisterede. Hver gang hun så sin leder eller den skemalæggende leder, nævnte hun sit

behov for at få fri om søndagen, og at hun gerne ville arbejde ekstra de andre dage for det.

»Endelig skete miraklet!« siger hun. »Jeg fik fri lørdag og søndag, hvilket er ganske uhørt for en praktikant i et sæsonbetonet erhverv, når man kun har været der en måned. Det privilegium at få fri i weekenden var normalt forbeholdt ansatte med høj anciennitet.«

Hun bærer vidnesbyrd om velsigelsen: »Jeg kunne se og mærke en markant forskel ved at få lyset ved at gå i kirke tilbage i mit liv. Når mine kolleger spurgte, hvorfor jeg gik i kirke eller hvorfor det var så vigtigt for mig, inviterede jeg dem med. Jeg begyndte at tage nogle af mine kolleger med i kirke. Jeg ved uden tvivl, at Jesu Kristi evangelium er værd at

kæmpe for. At holde sabbatsdagen hellig er nødvendigt for at have Ånden i sit liv og blive et bedre menneske.»

Som mange andre unge voksne er Annabelle blevet velsignet for trofast at holde sabbatten hellig. Selvom det kan være en udfordring at modstå presset til at arbejde eller deltage i aktiviteter, som vi i ugens løb normalt gerne deltager i, så er det at holde sabbatten hellig i sidste ende et spørgsmål om lydighed, indstilling og valg. Der vil følge store velsignelser. Disse tre unge voksne bærer deres vidnesbyrd om, at Herren hjælper sine børn til at holde Herrens dag hellig.

Herren åbnede en udvej

Da Katrin Schulze fra Tyskland skulle på universitetet langt hjemmefra, blev hendes beslutsomhed omkring at holde sabbatten hellig pludselig prøvet. »Mine forældre havde lært mig og mine søskende om vigtigheden af at holde sabbatten hellig,« sagde hun. »For os betød det, at vi ikke arbejdede, handlede eller udøvede sport om søndagen. Jeg kan ikke huske nogen undtagelse.

På universitetet var det påkrævet, at jeg deltog i et seminar, der altid strakte sig over en hel weekend – både lørdag og søndag. Jeg stod i et frygteligt dilemma – hvis jeg ikke deltog, fik jeg ikke min eksamen; men på den anden side ønskede jeg også at holde alle Herrens bud. Da jeg tænkte over situationen, indså jeg, at det ikke var et problem, jeg selv kunne løse. Jeg tryglede Herren og bad ham om at vise mig vejen til være lydige og fuldføre mine studier. Efter jeg havde bedt, følte jeg en indre fred.

Efterhånden som tiden for seminaret nærmede sig, følte jeg mig nervøs, men samtidig sikker på, at Herren ville hjælpe mig. En dag stod jeg ved tavlen, hvor skemaet for seminaret hang. Det meste forløb over hele weekenden, men der var én del, der lå over tre dage og ikke om søndagen. Jeg indså, at Herren hjalp mig til at holde sabbatten hellig. Det seminar har aldrig før eller siden ligget på nogen anden dag end søndag, men det år, hvor jeg havde så hårdt brug for det, ordnede Herren det for mig. Jeg er så taknemlig for, at Herren hjalp mig med at holde hans bud.»

Forberedelse til at gå i kirke om søndagen

Katherine Wilkinson fra Utah var ofte længe ude lørdag aften. Hun fortæller dette om en weekend: »Mine venner og jeg havde været ude og spise, set en film og var blevet oppe og snakke til langt ud på natten. Den var nok efter 2, før jeg faldt i søvn.

Søndag morgen fumlede jeg rundt i mørket for at slukke for mit vækkeur kl. 7.30, men der var ikke kirke før 8.30, så jeg tænkte, at jeg kunne sove en halv time mere. Da jeg endelig stod op, måtte jeg løbe rundt for at blive klar. To minutters brusebad og ingen morgenmad, og så løb jeg ud ad døren.

Kirkemøderne virkede lange. Jeg kunne knap nok holde mig vågen. Jeg kiggede på klokken hele tiden og talte ned til, jeg kunne få en lur derhjemme. Det var ikke før, at Søndagsskolen begyndte, at jeg indså, at jeg i min hast havde glemt både mine skrifter og lektionshæftet.»

Senere besluttede Katherine sig for, at der skulle ske en ændring, så hun kunne nyde sabbatten og holde den hellig. Jeg tænkte grundigt over

HUSK KRISTUS PÅ SABBATTEN

Søndag er en dag, hvor man kan gear ned, stoppe op og huske. Vi deltager i vore kirkemøder, tænker over vore velsignelser, styrker og svagheder, søger tilgivelse, deltager i nadveren og tænker grundigt over Frelserens lidelse for os. Vi prøver på ikke at lade os distrahere af noget, der kunne forhindre os i at tilegne ham vores andagt. ... Enhver aktivitet, vi deltager i på sabbatten, bør holdes i overensstemmelse med den

Ånd, der ligger i at erindre Kristus. Hvis der er noget, vi gør på sabbatten, som forårsager, at vi ikke erindrer Frelseren eller tjener således på sabbatten, som han ville have gjort, så skal vi måske genoverveje, hvad det er, vi gør ...

Brug noget tid i dag på at lave en velovervejede plan over det, I vil gøre for virkelig at gøre sabbatten til en hellig dag i jeres liv. Og følg så op på jeres plan.

Larry M. Gibson, førsterådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab, »Jeg erindrer ham altid«, *Liahona*, jan. 2014, s. 56.

min sabbatsdag,« siger hun. »Jeg var kommet for sent op og havde halvfærdigt skyndt mig i kirke for at udholde tre timers møde (uden en god indstilling), og så var jeg bare gået hjem og sovet. Og det var nok ikke den første søndag, der var gået på den måde. Jeg forstod, at jeg snød mig selv for alle de velsignelser, der knytter sig til at gå i kirke på sabbatsdagen, særligt nadveren og det, den kunne give mig.

At holde sabbatten hellig indebærer ikke blot, at man kommer i kirke; men også at man er der både mentalt og åndeligt. Det ville jeg gerne. Præsident

Spencer W. Kimball (1895-1985) har sagt: »Sabbatsdagen kræver konstruktive tanker og handlinger, og hvis man blot tilbringer den dag med ingenting at gøre, så bryder man den. For at holde den må man ned på sine knæ i bøn, forberede lektioner, studere evangeliet, meditere, besøge de syge og sorgfulde, sove, læse god litteratur og deltage i alle den dags møder, som man forventes at deltage i. (*Tilgivelsens Mirakel*, 1975, s. 92). I takt med, at jeg begyndte at ændre mig og ære denne hellige dag, har jeg mærket store velsignelser i mit liv.« ■
Forfatteren bor i Utah i USA.

GODE RÅD TIL OVERHOLDELSE AF SABBATTEN

- Gå i kirke for at rette dine tanker mod Herren, forny dine pagter og styrk dig selv og andre i menigheden.
- Gør det til en prioritet at tage »for jer af Kristi ord« (2 Ne 31:20).
- Gør noget i forbindelse med din kaldelse. Selvom du måske »kun« er reservepianist, kan du stadig øve.
- Sørg for den enkeltes behov som hjemme- eller besøglærer. Er du endnu ikke kaldet, så bed om at vælge en, der kan nyde gavn af din ånd, og som du kan række ud til.
- Brug tid på at kommunikere med din familie og på opbyggelige og passende aktiviteter sammen.
- Overvej, *hvorfor* du gør de ting, du gør: Hjælper det dig til at tjene Herren og udføre hans værk? Samler og forener det din familie eller menigheden?
- Bed om vejledning til at vide, hvordan du kan ære Herren på hans dag.

Stærke padler, stærke vidnesbyrd i Fransk Polynesien

Mindy Anne Leavitt

Kirkens Tidsskrifter

Midt i Stillehavet ligger der 118 vulkanøer eller atoller. Disse øer, der er fyldt med palmetræer, sorte kulturperler og gardenier, er hjemsted for omtrent 275.000 polynesere (som man kalder indbyggerne i Fransk Polynesien).

Gerry Huuti, der er 29 år og omvendt til Kirken, tilhører dette folk. Han elsker nationalsporten, *va'a* eller sejlads med udriggerkano, som har været en vigtig del af hans liv, siden han var 16. Fem år efter, at han begyndte til kaproning, mødte han Laydreane – en meget dygtig kanoroer og medlem af Kirken. Takket være hendes eksempel blev Gerry døbt og tjente på mission i Ny Kaledonien, mens Laydreane tjente i Tahiti. De giftede sig seks uger efter, at Gerry var vendt hjem.

Her flere år og en søn senere deltager Gerry stadig i *va'a*-kaproning – men han forsørger sin familie ved at lave padler til *va'a*-udriggerne. »Min forretning ligger lige ved siden af mit hus,« forklarer han. »Jeg går ud og

leder efter træ, jeg kan skære og lime sammen til padler.« Det lyder enkelt, men hver af disse smukke padler kræver fem dages arbejde. Og med de omtrent 20.000 roere på øen er der altid efterspørgsel på padler.

Selvom både Gerry og Laydreane har travlt med deres kirkekaldelse, tager de sig stadig tid til at tage i templet. »Det gør vores forhold bedre, at vi tager i templet,« siger Gerry. »Vi bliver også velsignet med det arbejdsmæssige. Det kan såmænd være godt nok at sælge padler selv, men det går bedre med Herrens hjælp.« Den guddommelige hjælp er afgørende for familien Huuti. Gerry og hans hustru har også et stærkt vidnesbyrd om tiende. »Vi bekymrer os aldrig om, hvorvidt vor himmelske Fader vil velsigne os,« siger Gerry. »Betalder man sin tiende, så ender man med mere, end man havde til at begynde med.«

For familien Huuti er *va'a* mere end en sport. Principperne om hengivenhed og forpligtelse, der er nødvendigt for at være en god roer, har hjulpet

Et ungt par i Fransk Polynesien synes, at der er adskillige fælles træk ved evangeliet og deres yndlingsport.

både Gerry og Laydreane til at være mere hengivne over for evangeliet. »I *va'a* tæller fysikken en hel del,« siger Gerry, »men den er ikke det vigtigste. Det mentale er vigtigere – det at være opsat på at føre løbet til ende. Når man er nødt til at padle i fire en halv time, så kan kroppen begynde at sige, at det ikke kan lade sig gøre, men sindet kan sige, at det kan det. I evangeliet er beslutsomhed også meget vigtigt. Sommetider mister man modet, men tro kan hjælpe en til at følge Guds plan. Vi kan altid lære noget af *va'a*, der også gælder evangeliet.« ■

MERE OM GERRY

Hvad er din yndlingsret?

Kaku. Det laver man af knust brødfrugt, som man spiser med kokosmælk og *poisson cru* (rå fisk, som er en lokal specialitet).

Hvad laver du, når du skal have det sjovt?

Vi kan godt lide at tage til havet, samle blade og lege sammen som familie.

Er der en helt særlig tradition i Fransk Polynesien?

Tahitiansk dans er en del af den polynesiske kultur. Man har holdt den årlige Heiva-dansefestival siden 1881.

KIRKEN I FRANSK POLYNESIEN

22.659 sidste dages hellige

8 stave

83 menigheder

16 slægtshistoriske centre

1 mission

1 tempel (Papeete)

STATISTIK

Der eksporteres årligt sorte kulturperler til en værdi af 100 millioner U.S. dollar.

Fransk Polynesien dækker et havareal på 3.106.839 km², mens landarealet blot udgør 2.485 km².

Gennemsnitstemperaturen i luften er 26° og i vandet 27°

Det polynesiske alfabet består af 13 bogstaver

FAKTA OM TAHITI

Hovedstad: Papeete på øen Tahiti
Sprog: Fransk, polynesiske

SE HEN TIL GUD HVER DAG

*Ved at give os de daglige fornødenheder,
én dag ad gangen,
prøver Gud at lære os tro.*

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

Fadervor lyder bønnen »giv os i dag vort daglige brød« (Matt 6:11) eller »giv os hver dag vort daglige brød« (Luk 11:3). Jeg tror, at vi alle er villige til at indrømme, at vi har daglige behov, som vi ønsker vor himmelske Faders hjælp til. For nogle af os er det visse dage bogstavelig talt brød – eller føde til at opretholde livet den dag. Det kan også være åndelig og fysisk styrke til at klare endnu en dag med kronisk sygdom eller en smertefuld helingsproces. I andre tilfælde kan det være mindre håndgribelige behov, ting, der knytter sig til de pligter eller aktiviteter, man har en given dag – fx at skulle undervise eller op til en prøve.

Jesus lærer os, sine disciple, at vi hver dag bør henvende os til Gud om det brød – den hjælp og støtte – som vi har brug for den pågældende dag.

Herrens opfordring til os om at søge »vort daglige brød« hos vor himmelske Fader vidner om en kærlig Gud, der er opmærksom på sine børns daglige behov, selv de mindste, og som er ivrig efter at bistå dem hver især.

Han siger, at vi skal bede i tro til den »Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5). Det er selvfølgelig meget betryggende, men der er noget i dette, som er langt vigtigere end blot at hjælpe os med at klare dagen og vejen. Når vi søger og modtager det guddommelige brød dagligt, så vokser vores tro og tillid til Gud og hans Søn.

At se hen til Gud dagligt for at få dækket vore behov nærer vores tro

I husker nok Israels stammers store udvandring fra Egypten og de 40 år i ørkenen, inden de kom ind i deres forjættede land. Denne store skare på godt og vel en million mennesker skulle have noget at spise. Sådan et antal på et sted ville ikke kunne klare sig længe med jagt, og deres nomadeagtige livsstil på den tid passede ikke med at opdyrke jorden eller opdrætte kvæg i tilstrækkelige mængder. Jahve løste den udfordring på mirakuløs vis ved at sørge for deres daglige brød fra himlen i form af manna. Herren

instruerede gennem Moses folket om at samle nok manna til den pågældende dag, bortset fra dagen inden sabbatten, hvor de skulle samle til to dage (se 2 Mos 16:19-29).

Ved at sørge for deres daglige behov én dag ad gangen prøvede Jahve at lære et folkeslag at tro, et folk som i løbet af omkring 400 år havde mistet meget af deres fædrene tro. Han lærte dem at stole på ham og »se hen til [ham] i alle [deres] tanker; tvivl ikke, frygt ikke (L&P 6:36). Han sørgede for nok til en dag ad gangen. Bortset fra den sjette dag var de ude af stand til at gemme mannaen til næste dag. Så Israels børn var nødt til at vandre med ham hver dag og stole på, at han ville skaffe dem mad nok næste dag og dagen efter. På den måde var han aldrig langt fra deres sind og hjerte.

Stol på Herren - løsningerne viser sig nok med tiden

Nogen tid, inden jeg blev kaldet som generalautoritet, stod jeg personligt med en økonomisk udfordring, der varede i flere år. Til tider truede denne udfordring min families og min velfærd, og jeg tænkte, at vi nok gik fallit.

Når vi søger og modtager guddommeligt, dagligt brød, vil vores tro på og tillid til Gud og hans Søn vokse.

Herrens opfordring til os om at søge »vort daglige brød« hos vor himmelske Fader vidner om en kærlig Gud, der er opmærksom på sine børns daglige behov, selv de mindste, og som er ivrig efter at bistå dem hver især.

Jeg bad om mirakuløs og guddommelig udfrielse. Selvom jeg bad mange gange i stor oprigtighed, var svaret i sidste ende »nej«. Jeg lærte til sidst at bede, som Frelseren gjorde og sige: »Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42). Jeg søgte Herrens hjælp i hver en lille ting på vejen mod en endelig løsning.

Der var mange gange, hvor jeg havde udtømt alle mine ressourcer, og hvor jeg ikke havde nogen eller noget andet sted at henvende mig. Det skete mere end én gang, at jeg knælede tårevædet ned og tryglede om min himmelske Faders hjælp. Og han hjalp. Sommetider blot med en følelse af fred, en forvisning om, at alt nok skulle ordne sig. Jeg så måske ikke, hvad vejen var, men han lod mig direkte og indirekte vide, at han ville åbne en udvej. Der var måske forhold, der ændrede sig, jeg fik måske en ny og nyttig idé, der dukkede en uventet indtægt op, eller også var der andre ressourcer, der lige kom i rette øjeblik. Der var på en eller anden måde en løsning.

Selvom jeg led dengang, så er jeg, set i bakspejlet, taknemlig for, at der ikke altid var en hurtig løsning på mit problem. Det faktum, at jeg var tvunget til at henvende mig til Gud om

hjælp næsten dagligt over en længere periode, lærte mig virkelig at bede og få svar på mine bønner og lærte mig på en meget praktisk måde at sætte min lid til Gud. Jeg lærte min Frelser og min himmelske Fader at kende på en måde og i en grad, som jeg måske ikke ville have gjort ellers, eller som ville have taget meget længere tid. Jeg lærte, at det daglige brød er et dyrebart gode. Jeg lærte, at manna kan være lige så virkelig i dag, som den fysiske manna var i den bibelske beretning. Jeg lærte at stole på Herren af hele mit hjerte. Jeg lærte at vandre med ham dag for dag.

Arbejd jer igennem store problemer i små, daglige bidder

At bede Gud om »vort daglige brød« og ikke det ugentlige, månedlige eller årlige brød hjælper os også til at fokusere på de mindre og mere overskuelige bidder af et problem. Vi kan være nødt til at tage små bidder, dag for dag, for at håndtere noget meget stort. Sommetider er alt, vi kan klare blot én dag (eller bare en del af dagen) ad gangen. Lad mig give et eksempel, som ikke er fra skriften.

I 1950'erne overlevede min mor en operation mod kræft, men den svære operation blev fulgt op af smertefuld kemoterapi og det under forhold, der i dag må virke ret primitive. Hun fortalte, at hendes mor lærte hende noget i den tid, som hjalp hende lige siden: »Jeg var så syg og svag, og en dag sagde jeg til min mor: »Åh, mor jeg kan ikke klare den behandling 16 gange mere.« Hun sagde: »Kan du klare den i dag?« »Ja.« »Jamen, skat, det er alt, du skal gøre i dag.« Det har hjulpet mig mange gange, når jeg husker at tage én dag eller en ting ad gangen.«

Når I beder om jeres daglige brød, så tænk nøje over jeres behov – både det, I står og mangler, og det, I har brug for beskyttelse imod. Når I går til ro, så tænk over dagens sejre og nederlag, og hvad der kan gøre morgendagen lidt bedre. Og tak vor himmelske Fader for den manna, han lod falde på jeres vej, og som hjalp jer igennem dagen. Jeres eftertænksomhed vil øge jeres tro på ham, når I ser hans hånd hjælpe jer til at udholde nogle ting og ændre andre. I vil blive i stand til at glæde jer over endnu en dag, endnu et skridt imod evigt liv.

Jesus Kristus er livets brød

Husk frem for alt på, at vi har ham, som mannaen var et forbillede og symbol på, nemlig selve livets brød, Forløseren.

»Jesus sagde til dem: »Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste ...

Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der tror, har evigt liv.

Jeg er livets brød« (Joh 6:35, 47-48).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at livets brød, Jesus Kristus, lever og er virkelig, og om hans forsonings uforlignelige kraft og rækkevidde. Når alt kommer til alt, er det hans son-offer og hans nåde, der er »vort daglige brød«. Vi bør søge ham dagligt for at gøre hans vilje hver dag og blive ét med ham, som han er ét med Faderen (se Joh 17:20-23). Min velsignelse over jer skal være, at vor himmelske Fader vil give jer jeres daglige brød, når I søger det fra hans hånd. ■

Fra et CES-foredrag for unge voksne den 9. jan. 2011.

Ældste
Jorge F. Zeballos
De Halvfjerds

FIND STYRKE hos gode venner

Jeg blev født og voksede op i en lille by i Chile. Da jeg var 12 år gammel, så jeg missionærerne for første gang, og jeg blev nysgerrig. Så kom en af mine klassekammerater på skolen en dag og fortalte mig, at han og hans familie var blevet medlemmer af Kirken. Han inviterede mig med, og jeg deltog i alle søndagens møder og tirsdagens aktiviteter i månedsvi.

Vores menighed var ny, og fordi jeg nærmest var med lige fra begyndelsen, troede alle, at jeg var medlem. Efter et halvt år fortalte jeg en af missionærerne, at jeg ikke var medlem, men jeg troede, at missionærerne kun var interesseret i familier.

Missionærerne prøvede på at inddrage min familie, men mine forældre og søskende var ikke interesserede. De opfordrede mig til at blive døbt, men jeg var kun 12 år og skulle bruge mine forældres tilladelse. Jeg tænkte, at min far ville sige, at jeg skulle vente til, jeg blev 18, men han sagde: »Nu har jeg set min søn stå op hver søndag morgen, mens hans søskende stadig lå og snuede, for at klæde sig i sit bedste tøj og gå i kirke. Hvis min søn vil stå inde for den beslutning, så har I min tilladelse.« Jeg kunne ikke tro det! Jeg blev himmelhenrykt! Så jeg blev døbt næste dag.

At være medlem af Kirken gav naturligvis nogle åndelige velsignelser. Men det gav mig også nogle vidunderlige

De venner, I vælger, kan have en stor indflydelse på jeres liv, ligesom de har haft i mit.

venner. Omkring samme tid, som jeg blev døbt, var der adskillige unge mænd i min aldersgruppe, der begyndte at komme i kirke, og vi blev en fasttømret gruppe. Vi begyndte at komme til alle møder og aktiviteter sammen.

Da jeg var 17, tog jeg fra min fødeby for at læse på universitetet. Tre af mine venner besluttede sig for at læse i samme by, så vi boede sammen. Det var en stor velsignelse, fordi vi kunne støtte og beskytte hinanden. Vi støttede hinanden i at gå i kirke. Vi fire holdt også familiefesten sammen, og sommetider inviterede vi nogle andre studerende, der også var medlem af Kirken. I alle årene på universitetet styrkede vi hinanden.

Her 45 år senere er de unge mænd stadig mine bedste venner. Selvom vi lever i hver sin del af verden nu, holder vi stadig kontakten. Vi har alle seks været på mission.

Det er derfor, jeg opfordrer jer til at finde gode venner i Kirken, mens I er unge. Stol på dem og hjælp dem. En god ven er altid villig til at hjælpe jer, fortjener jeres tillid og vil aldrig ønske at såre jer. Jeg siger ikke, at jeres venner skal være fuldkomne, men de skal respektere jeres standarder og værdier. At være en god ven handler ikke altid om at have det sjovt. Det indebærer, at man

er oprigtigt interesseret i sine venners velbefindende, og at man har mod til at sige det, når ens venner handler forkert.

Jeg beundrer jer unge i Kirken. Tiderne er skiftet meget, siden jeg var ung. Denne tid på jorden er fantastisk, men samtidig også farlig. For at klare jer igennem må I bestandigt holde fast ved jernstangen (se 1 Ne 8:30) og følge jeres forældres og kirkelederes råd og vejledning. Udvikling af gode venskaber kan hjælpe jer med dette.

Nogle af jer føler sig måske alene, fordi I er de eneste medlemmer af Kirken på jeres skole eller i klassen. Men I er ikke alene. Vor Herre Jesus Kristus og vor himmelske Fader betragter jer hver især som en dyrebar skat, og de er ivrige efter at hjælpe jer igennem livet. Jeres sande venner vil hjælpe jer til at komme tættere på dem.

I skriften står der, »at den samme sociale omgang, som findes blandt os her, skal findes blandt os der, blot bliver den ledsaget af evig herlighed« (L&P 130:2). Jeg kan kun forestille mig, hvordan det vil blive, når vi mødes i den næste verden, omringet af herlighed, i total glæde med vore venner og familie. Det bliver en skøn tid, og den vil vare for evigt. ■

Når GODE VENNER vakler

» **H**un og jeg var gode venner, og vi havde altid haft de samme standarder. Men så ... «

Lyder det bekendt? Vi har alle oplevet det eller set det ske. En god ven begynder at gøre ting, der ikke er rigtige og opfordrer andre til at hoppe med på vognen. Nogle af de sværeste spørgsmål, man kan støde på i den forbindelse, er: »Bør jeg tale med min ven om denne adfærd?« og »Skal jeg holde op med at omgås vedkommende, hvis den adfærd fortsætter?«

Der findes ikke noget svar, der dækker enhver situation, så at finde en løsning kræver tro og mod for at følge rådet fra *Til styrke for de unge*: »Gå ikke på kompromis med dine standarder, når du forsøger at blive venner med andre. Hvis dine venner tilskynder dig til at gøre noget, der er forkert, så vær den, der står fast ved det rette, selv hvis du står alene. Du kan blive nødt til at finde nogle nye venner, der støtter dig i at holde befalingerne. Søg Helligåndens vejledning, når du træffer disse valg« (2011, s. 16).

Her er nogle eksempler på, hvordan nogle unge har håndteret det, når venner har opfordret dem til at tage en dårlig vej.

Hvad gør man, hvis en ven, der engang havde høje standarder, bare lader dem falde?

Giv slip

»Jeg havde en ven, der begyndte at opfordre mig til at blæse på mine standarder, og jeg lyttede til det i et stykke tid. Til sidst havde jeg fået nok af det og besluttede mig for, at jeg ikke længere ville lade hende påvirke mig. Jeg bad om styrke og vejledning, og fordi jeg igen begyndte at leve, som jeg burde, fik jeg den vejledning, jeg havde bedt om. Til sidst holdt jeg op med at omgås hende, og i de måneder, der er gået siden, er mit vidnesbyrd vokset så meget. Hvem man er venner med, gør *absolut* en forskel på ens evne til at leve, som evangeliet lærer os.

Margaret Denise K. er 17 år og fra Utah i USA

Bevar håbet

»Da jeg begyndte på mellemtrinnet i skolen, mødte jeg et medlem af Kirken, der var meget åndelig stærk. Han bar Det Aronske Præstedømme og virkede som et godt eksempel på en, der efterlevede evangeliet. Vi blev venner og talte en del om Kirken. Da vi blev ældre, begyndte hans selvtillid og evne til at holde sine standarder at svinde. Selvom vi stadig var venner af en art, omgikkes han med nogle andre, der ikke havde en god indvirkning på ham. Jeg hørte ham ofte bande og fortælle sjofle vittigheder og andre upassende ting. Flere af hans venner var

ateister og talte grimt om mormonerne. Senere drak han te og fik sig en kæreste, da han var 13.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle stille op. Jeg prøvede flere gange venligt at lufte min bekymring for ham, men han affærdigede mig bare. Men jeg gav ikke op. Jeg holdt fast i mine standarder og prøvede at være et godt eksempel for ham. Jeg havde ikke lyst til at opgive ham som ven, men efterhånden, som det bare blev værre, virkede det næsten som den bedste og eneste løsning. Til sidst var jeg nede på knæ og bede for hans sikkerhed adskillige gange.

Så fik hans far arbejde i en anden

VENNERS INDFLYDELSE

»Venner er med til at afgøre din fremtid. Du vil have tilbøjelighed til at blive som dem og være der, hvor de vælger at være. Husk, at den sti, vi går ad i dette liv, leder til den sti, vi skal gå ad i det næste ...

De venner, du vælger, vil enten hjælpe dig eller hindre dig.«

Præsident Thomas S. Monson, »I fare«, *Stjernen*, juli 1998, s. 50.

stat. Den forestående flytning åbnede min vens øjne for alt det, han havde lavet. Alt det, jeg havde prøvet at fortælle ham i tre år, forstod han pludselig. I de følgende uger arbejdede han hårdt for at rette så meget op på sin fortid, som han kunne. Når jeg snakkede med ham, takkede han mig for mit eksempel og min villighed til at holde fast ved ham. Han var gladere, end han havde været i årevis, og han forstod virkelig, hvad det ville sige at være en sidste dages hellig.

Jeg tror, at det er bedst at advare dem, hver gang en ven begynder at falde. Men giv ikke op, hvis han, ligesom min ven, ikke vil lytte. Det er sikkert der, han har mest brug for en rigtig ven. Hold dine standarder, selvom han frister dig til noget andet. Bed for ham. Jeg ved, at det vil give dig styrke, og det gør, at du ikke står

alene med din ven. Det er let at føle sig svag og udenfor, når vi står for det gode. Men Herren kan udvirke mægtige ting, gennem de svage.«

Collin Z. er 16 år og fra Wyoming i USA

Der er som sagt ikke noget endegyldigt svar på spørgsmålet: »Skal jeg holde op med at omgås min ven?« Men én ting er sikkert, bed altid om Åndens vejledning og vær villig til at give agt på den. Jeres grundlæggende indstilling bør være omsorg. Vis omsorg for jeres eget åndelige velbefindende og for jeres vens. Vær omhyggelig med at være et godt eksempel og en god indflydelse for jeres ven. Vær opmærksom på, hvilken indflydelse jeres venner har på jer. Når I har tro på vor himmelske Faders kærlige omsorg, vil I finde de svar, I har brug for. ■

DEL UDSIGTEN OG MORMONS BOG

Da jeg tjente som missionær i en lille by i Wales, gik min makker og jeg på en vej, der førte op til en af de mange bakker der. Det var en varm sommerdag.

Da vi nåede til toppen af bakken, var udsigten smuk, så min makker og jeg besluttede at tage en kort pause og nyde udsigten og samle kræfter.

Da jeg var ved at finde en appelsin i min rygsæk, så jeg en kinesisk dame komme gående op ad bakken. Jeg ved ikke hvorfor, men jeg vinkede til hende. Hun vinkede glad tilbage og kom over for at sidde hos os. Vi begyndte at snakke, og hun fortalte, at hun var gået op på bakken for at nyde udsigten, for den mindede hende om Gud og hans kærlighed til hende. Hun fortalte os også, at hun havde været klar til at tage

tilbage til Kina, da der dukkede et job op i Wales. Det tog hun, fordi hun troede, at Gud havde sørget for dette job til hende af en årsag, hun ikke kendte til.

Snart efter dette første møde begyndte vi at undervise hende i en nyomvendts hjem, og vi delte mange åndelige oplevelser. En af dem rørte mig i særlig grad. Vi gav hende en kinesisk udgave af Mormons Bog, hvor vi havde skrevet vores vidnesbyrd forrest. Ånden var så stærk, at hun begyndte at græde.

Jeg blev forflyttet til et andet område kort tid efter. Jeg kunne desværre ikke komme tilbage til hendes dåb, men det styrker mig altid at tænke på vores første møde på bakketoppen.

Jurek Bäder, Tyskland

SAMMEN FOR EVIGT

Vores familie kan være sammen for evigt, siger Gud« (»Vores familie kan være sammen for evigt«, *Salmer og sange*, nr. 194). Jeg elsker denne primarysang, som lærer os, at familier kan besegles for al evighed. Jeg bad om, at det også kunne blive tilfældet for min familie, især efter min far døde.

Herren besvarede min bøn for nyligt. Min mor, mine to brødre og jeg blev i stand til at rejse til templet i Manila i Filippinerne for at blive beseglet til hinanden og min far. Det var første gang, at vi var i templet sammen, og jeg kan stadig huske den glæde, jeg så i min mors og mine brødres øjne. Der var en stor følelse af lykke der.

Jeg ved, at templet er Herrens hus, og dem i templet har den rette myndighed til at udføre de hellige ordinancer. Jeg er så taknemlig for, at min familie, takket være de ordinancer, kan være sammen med min far igen. Efter vi har været i templet, prøver vi at være stærkere som familie og gøre alt, vi kan, for at holde vore pagter, så vi kan være sammen for evigt.

Crisanto Coloma, Filippinerne

Det ved vi om

FORUDTIL- VÆRELSEN

*De basale sandheder om livet,
inden vi kom til jorden, kan give
os vidunderlig indsigt.*

Norman W. Gardner

Seminar og institut

En ung mand, der havde besluttet sig for, at han hellere ville giftes end at tage på mission, lod sig overtale til at få sin patriarkalske velsignelse først. »Under velsignelsen fik han et glimt af, hvem han var i den førjordiske verden. Han så, hvor tapper han var, og hvor stor indflydelse han havde på at formå andre til at følge Kristus. Hvordan kunne han lade være med at tage på mission, nu hvor han vidste, hvem han virkelig var?«¹ Dette er blot et eksempel på, hvordan viden om vores førjordiske liv kan gøre en forskel for os.

»Hvor gammel er du?« – Det er let at svare på. Vi måler vores fysiske alder i fødselsdage. Men vi er i virkeligheden meget ældre. Vi er hver især en »højt elsket søn eller datter af himmelske forældre« »med guddommelige egenskaber og muligheder.«² Inden vores åndelige legemer blev dannet,

eksisterede vi som »intelligens«, som er uden ende eller begyndelse.³

Det, at vi ved, at vi er evige væsener med himmelske forældre, ændrer vores liv og hjælper os til at se os selv og vores liv i et sandt evigt perspektiv.

I vores førjordiske liv blev vi undervist og forberedt til at hjælpe vor himmelske Fader med at udvirke frelse for hans børn (se L&P 138:56). Vi havde også handlefrihed til at følge og adlyde Gud. Nogle af Faderens børn udmærkede sig ved »deres overordentlig store tro og gode gerninger« og blev forudordnet eller pålagt opgaver om at tjene på særlige måder på jorden (Alma 13:39). Den største af dem, der fulgte vor himmelske Fader dengang, var hans førstefødte åndelige søn, Jesus Kristus – eller Jahve, som han blev kaldt der.

Profeten Joseph Smith forklarede, at vi i vores førjordiske tilstand alle var samlet, da Gud Faderen forklarede sin frelsesplan for sine børn. Vi lærte, at det var nødvendigt med en Frelser for at overvinde følgerne af jordelivet.⁴

Vor Fader i himlen spurgte: »Hvem skal jeg sende [for at være Frelser]?« Jesus Kristus svarede: »Her er jeg, send mig« (Abr 3:27). Han var Faderens »elskede og udvalgte fra begyndelsen« (Moses 4:2), og rollen som Frelser havde altid været tiltænkt ham. Men Lucifer brød ind og tilbød sig tillige med et forslag, der ville tilintetgøre menneskets handlefrihed og ophøje Lucifer til Guds trone (se Moses 4:1-4). Vor himmelske Fader svarede: »Jeg vil sende den første« (Abr 3:27). Lucifer gjorde oprør og blev kendt som Satan.

Splittelsen blandt ånderne forårsagede en krig i himlen. En tredjedel

af Guds børn vendte sig fra ham og fulgte Satan (se L&P 29:36-37). Disse oprørske ånder blev nægtet fysiske legemer og blev nedstyrtet til jorden, hvor de fortsætter med at føre krig mod Guds hellige (se L&P 76:25-29). Resten af Guds børn råbte af glæde over udsigten til at komme til jorden, og fordi Jesus Kristus var blevet valgt til at overvinde synd og død (se Job 38:7).

I det førjordiske liv opnåede vi viden om evangeliet, vidnesbyrd og tro på Frelseren og hans sonoffer. Alt dette blev et vigtigt værn og en styrke i krigen i himlen. De, som fulgte Gud, besejrede Satan og hans engle »ved Lammets blod og ved deres vidnesbyrds ord« (Åb 12:11). Når vi lærer om evangeliet og opnår et vidnesbyrd her på jorden, genlærer vi reelt noget, vi engang har vidst og følt i vores førjordiske liv.

Det at vide, at alle her på jorden valgte at følge Frelseren i forudtilværelsen, ændrer vores liv og hjælper os, når vi missionerer. Ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Alle Guds børn her på jorden valgte Frelserens plan. Stol på, at de vil gøre det igen, hvis de får mulighed for det.«⁵

Ligesom vi ikke kan huske meget fra de første år af vores liv her på jorden, er vores erindring om forudtilværelsen blokeret. Det er nødvendigt for, at vi kan lære at vandre i tro og forberede os på at blive som Gud.

Men vi kan være forvissede om, at vi kendte og elskede vor himmelske Fader. Præsident Ezra Taft Benson (1899-1994) har lovet: »Intet vil forbavse os mere, når vi kommer gennem sløret og til den anden side, end at opdage, hvor godt vi kender vor Fader, og hvor velkendt hans ansigt er for os.«⁶

Det at vide, at vor himmelske Fader elsker os, kan ændre vores liv ved at gøre vore bønner mere personlige og inderlige.

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, har sagt: »Dette liv giver ingen mening uden viden om læresætningen om forudtilværelsen ... Når vi forstår læren om det førjordiske liv, falder brikkerne på plads og giver mening.«⁷

Hvordan har jeres forståelse af et førjordisk liv været en velsignelse for jer? ■

NOTER

1. Randall L. Ridd, »Generationen med valg«, *Liahona*, maj 2014, s. 57.
2. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
3. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 207; se også L&P 93:29.
4. Se *Lærdomme: Joseph Smith*, s. 207.
5. Se Richard G. Scott, »Jeg har givet jer et forbillede«, *Liahona*, maj 2014, s. 34.
6. Ezra Taft Benson, »Jesus Kristus – Gaver og forventninger«, *Stjernen*, dec. 1987, s. 5.
7. Se Boyd K. Packer, »Livets mysterium«, *Stjernen*, apr. 1984, s. 29.

VORES FØRJORDISKE LIV

Her er nogle skriftsteder, der omhandler forskellige aspekter af forudtilværelsen:

Åndelige børn

Rom 8:16-17

L&P 93:23, 29, 33-34

Abr 3:22-23

Forudordination

Jer 1:5

Alma 13:3

L&P 138:55-56

Jesus Kristus – Førstefødt

Joh 1:1-2; 8:56-58; 17:5

1 Pet 1:19-20

L&P 93:7, 21

Rådet i himlen

L&P 121:32

Moses 4:1-4

Abr 3:24-28

Krig i himlen

Åb 12:4, 7-11

L&P 29:36-37

L&P 76:25-29

»Jeg mistede for nylig en kær ven. Hvordan håndterer jeg sorgen?«

At en ven dør er en af de sværeste prøver, man kan komme ud for. Det er normalt at føle sorg efter sådant et tab. Du føler dig ked af det, fordi du holdt af din ven. »Du skal leve sammen med andre i kærlighed, således at du skal græde over tabet af dem, der dør« (L&P 42:45).

Nogle af de svære følelser, der kan opstå i en sorgproces, er bedrøvelse, vrede, håbløshed, udmattethed, manglende interesse for aktiviteter og en følelse af at være overvældet. Men på samme tid oplever folk, der sørger, ofte fred, når de søger Herren og kommer tættere på ham. De oplever det løfte, han gav: »Velsignede er alle de, som sørger, for de skal trøstes« (3 Ne 12:4). Sorg gør ondt, men den heler også.

Prøv at fokusere på det positive, når du arbejder med dine følelser. Påskøn de gode minder, du har om din ven. Bed om at føle Frelserens fred og trøst. Find håb i vor himmelske Faders kærlighed, godhed og plan for frelse.

At man føler sorg, betyder ikke, at man ikke har tro. Præsident Thomas S. Monson talte ved en generalkonference om tabet af sin hustru. Han sagde: »At sige, at jeg savner hende, beskriver overhovedet ikke dybden af mine følelser.« Så talte han om prøvelser og sagde: »Vi ved, at der er tidspunkter, hvor vi vil opleve sønderknusende smerte, hvor vi vil sørge, og hvor vi vil blive prøvet til vore grænser. Men sådanne prøvelser giver os mulighed for at ændre os og blive bedre, genopbygge vores liv, som vor himmelske Fader lærer os« (»Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke«, *Liahona*, nov. 2013, s. 85, 87).

Hvordan kan din vens død inspirere dig til at blive bedre?

Kombiner sorgen og troen

Det er ikke dårligt at sørge. (Det kan dog blive dårligt, hvis man er konstant deprimeret). En kombination af sorg og tro er den bedste måde at håndtere tabet af ens kære på. Tænk på din ven nu i åndeverdenen og på, hvad din ven mon laver. Han eller hun elsker dig og ønsker, at du skal være glad. At lære mere om åndeverdenen kan øge din forståelse af frelsesplanen og give dig fred, håb og tro. Glem ikke at bede vor himmelske Fader om hjælp. Vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, ved præcis, hvordan du har det og vil hjælpe dig, når du beder oprigtigt.

Mary G. er 14 år og fra Virginia i USA

Find hjælp i skriften

En af mine gode venner døde for nylig i en tragisk bilulykke. Jeg har fundet trøst ved at komme til Kristus. Jeg har opnået et vidnesbyrd om Kristi kærlighed for os alle. Jeg har fået en forståelse af, hvem vi er som Guds børn, og hvad vigtigst er, så har jeg fået en forståelse for Guds plan og vilje for sine børn. Da jeg vendte mig til ham gennem skrifterne, Kirken og Kirkens materialer, blev jeg i stand til at få et vidnesbyrd om det og føle fred og

trøst. Der var især en lektion til de unge med titlen »Hvordan finder jeg trøst, når en af mine kære dør?« Alle de skriftsteder, artikler og videoer, der blev henvist til i den lektion, er fantastiske og har ændret mit liv.

Madilin N. er 18 år og fra Iowa i USA

Vær glad på din vens vegne

Når jeg har mistet mennesker, jeg holder af, så prøver jeg at huske, at vor himmelske Fader har en plan for dem, og at jeg kan se dem igen. Vi kan glæde os over, at de ikke skal døje med jordelivets trængsler mere. Det gør ondt, at de ikke er her mere, men vi kan se frem imod at være sammen med dem igen.

Ariadna T. er 19 år og fra Mexico City i Mexico

Gud elsker din ven

Selvom det er svært for dig at håndtere din sorg, så kan Helligånden indgyde dig trøst ved tanken om, at du en dag kan møde din ven igen takket være vor himmelske Faders frelsesplan. Og husk, at livet her på jorden blot er en kort tid, hvor vi skal stå vores prøve. Vor himmelske Fader har et sted til din ven. Gud elsker sine børn.

Marvin S. er 16 år og fra Metro Manila i Filippinerne

OM SELVMORD

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt:

»Den handling at tage sit eget liv er i sandhed en tragedie, fordi en enkelt handling efterlader sig så mange ofre. Det første er den, der dør, dernæst kommer mange andre – familie og venner, som står tilbage og nogle af dem i dyb smerte og forvirring...

Vi kender jo ikke alle omstændighederne omkring ethvert selvmord. Kun Herren kender alle detaljerne, og det er ham, der skal dømmе vore gerninger her på jorden.

Når han dømmе os, så tror jeg, at han vil tage alt i betragtning: Vores genetiske og kemiske sammensætning, vores mentale tilstand, vore intellektuelle evner, den undervisning som vi har modtaget, vore fædres traditioner, vores helbred osv. ...

Selvmord er en synd – en meget alvorlig synd, men Herren vil ikke dømmе det menneske, der begår denne synd, på selve handlingen. Herren vil se på de omstændigheder, personen havde, og på hvilken grad af ansvarlighed vedkommende kan pålægges på gerningstidspunktet.«

Se »Selvmord: Noget vi ved, og noget vi ikke ved«, *Stjernen*, mar. 1988, s. 17, 18, 19.

DØDEN ER EN DEL AF GUDS PLAN

»Det har været svært for mig at leve på jorden og se disse unge mænd, som vi har støttet os til for at få hjælp og trøst, blive taget fra os midt i deres ungdom. Ja, det har været svært at forlige sig med dette. Jeg har undertiden tænkt, at jeg lettere kunne

have forsonet mig med selv at blive kaldt bort, hvis det havde været Guds vilje. Og dog ved jeg, at vi bør være stille og vide, at det er af Gud og forsones os med hans vilje. Alt er vel.«

Profeten Joseph Smith *Kirkens præsidenteres lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 176.*

KOMMENDE SPØRGSMÅL

»Nogle af mine venner synes, at det er spild af tid at gå i kirke. Hvordan hjælper jeg dem til at se, det kan være en stor velsignelse?«

Indsend dit svar og, hvis du ønsker det, et billede i høj opløsning, inden den 15. mar. 2015 på liahona.lds.org, via e-mail til liahona@ldschurch.org, eller med post til (se adressen på s. 3).

Følgende informationer og tilladelser skal vedlægges din e-mail eller dit brev: (1) fulde navn, (2) fødselsdato, (3) menighed eller gren, (4) stav eller distrikt, (5) din skriftlige godkendelse og, hvis du er under 18 år, dine forældres tilladelse (e-mail-tilladelse godkendes) til at udgive dit svar og dit billede.

VI SAVNER

SOFÍA

*I mørket og i smerte bad
jeg for min søsters
velbefindende.*

Fernando Peralta

2012 var jeg færdig med seminar og gymnasiet, og der lå en ny verden åben for mig. Året begyndte rigtig godt, der var især en rigtig god ungdomslejr for flere stave. Jeg følte mig både velsignet og beskyttet af min himmelske Fader.

Året inden havde jeg besluttet mig for at tjene på fuldtidsmission, så i 2012 skulle jeg spare alle de penge op, jeg kunne. Takket være min storesøster, Sofía, fandt jeg hurtigt et job i den virksomhed, hvor hun arbejdede. Den 22. februar tog Sofía og jeg toget til arbejde. Det var en smuk dag, men da vi nåede vores destination, hørte jeg et højt brag, og så blev alt mørkt.

Da jeg vågnede, havde jeg ondt, og jeg var forvirret. Var min tid på jordenovre nu? Jeg ville virkelig gerne blive lidt længere og opleve nogle bestemte ting, som at tage på mission og få en familie. Så jeg bad, og jeg bad vor himmelske Fader om at lade mig leve og tjene på mission.

Da jeg lå der viklet ind i vragdele fra toget, kiggede jeg efter min søster, men jeg kunne ikke se hende. Endelig

hørte jeg brandmændene bede alle om at forholde sig i ro, og jeg kunne mærke et håb i mit hjerte. Jeg bad for, at min søster havde det godt, for jeg vidste ikke, hvor hun var. Da jeg bad, følte jeg stor fred. Jeg var nødt til at udholde smerterne, men vor himmelske Fader gav mig den fornødne styrke.

Jeg blev reddet efter en time. Jeg følte, at Herren var med mig i den tid. Da jeg blev kørt på hospitalet, hvor mit ben skulle opereres, kunne jeg ikke lade være med at tænke på min søster, og hvordan hun havde det. Men hver gang jeg tænkte på hende, følte jeg bare fred.

Næste dag fortalte mine forældre mig, at Sofía ikke havde overlevet ulykken. Den nyhed rummede den største smerte, jeg nogensinde har følt. Men på samme tid følte jeg trøst og taknemlighed ved de hellige pagter, som mine forældre havde indgået i templet, som besøgte vores familie sammen for evigt.

Da jeg kom hjem fra hospitalet, velsignede Herren min familie gennem venner og slægtninge, der var

vore trøstende engle. Det vil vi altid være taknemlige for. Takket være præstedømmets kraft lærte jeg at gå igen meget hurtigere, end jeg havde forventet. Jeg gik normalt igen efter blot nogle få måneder.

Evangeliet er bare smukt, uanset hvordan man ser på det. Jeg er så taknemlig for templer og tempelpagter. Jeg ved, at Herren har forberedt noget helligt for min søster. Det er ikke let at leve uden hende, og det bliver det aldrig, men den trøst og fred, vi føler, er større, end smerten ved, at hun er borte. Vi savner Sofía inderligt og mindes hende hver dag. Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at himlen uden ens familie bare ikke ville være himlen (se *Between Heaven and Earth*, DVD, 2005), og det vidner jeg om.

Gud elsker os, og han efterlader os ikke alene. Esajas 54:10 lyder: »Min troskab mod dig rokkes ikke, og min fredspagt vakler ikke, siger Herren, der viser dig barmhjertighed.« ■

Forfatteren bor i Buenos Aires i Argentina.

Send feedback til Liahona på e-mail til liahona@ldschurch.org.

»GIV IKKE EFTER FOR SATANS LØGN OM, AT DU IKKE HAR TID

TIL AT STUDERE SKRIFTERNE.

Vælg at tage dig tid til at studere dem. At tage for sig af Guds ord hver dag er vigtigere end søvn, skole, arbejde, tv-shows, videospil eller de sociale medier. Det kan være, at du må lave om på dine prioriteter for at få tid til et studium af Guds ord. Hvis det er tilfældet, så gør det!«

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

»Gør udøvelse af tro til din første prioritet«,
Liahona, nov. 2014, s. 93.

SÆRLIGE VIDNER

**Ældste
Richard G. Scott**

De Tolv Apostles
Kvorum

Breve fra bedste Whittle

Da ældste Richard G. Scott var ung, var hans far ikke medlem af Kirken. Hans mor var medlem, men hun kom ikke så ofte. Da Richard blev otte år, blev han ikke døbt. Så kom bedstemor Whittle på besøg.

Bedste Whittle var et meget godt eksempel. Hun lærte Richard og hans brødre, hvor vigtigt det var at blive døbt og komme i kirke. Der gik ikke længe, før Richard og hans storebror blev døbt.

Når Richard skulle holde tale

i Kirken, så ringede han til bedste Whittle for at få nogle ideer. Snart efter fik han et brev med posten med en tale, som bedste Whittle havde skrevet til ham. Da han blev lidt ældre, sendte hun blot et oplæg med nogle ideer, der kunne hjælpe

ham til selv at skrive talen. Richard var aldrig i tvivl om, at bedste Whittle elskede ham og evangeliet.

På universitetet mødte Richard et andet godt eksempel. Hun hed Jeanene. En aften sagde hun: »Når jeg bliver gift, bliver det i templet med en hjemvendt missionær.« Richard besluttede sig for at bede om, hvorvidt han skulle tage på mission. Snart efter tog både han og Jeanene på mission. Da Richard og Jeanene kom hjem, blev de gift i templet i Manti i Utah. ■

**Biskop
Gary E. Stevenson**

Præsiderende
biskop

Det er jeres tur

Sidste år så mennesker over hele verden sportsudøvere fra 89 forskellige lande konkurrere i Vinter-OL i Sochi i Rusland. Ti af disse sportsudøvere var medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Tre af dem fik medaljer!

Arbejd hårdt

Lad mig fortælle jer lidt om Noelle Pikus-Pace, en af disse

sidste dages hellige sportsudøvere. Hun stillede op i skeleton. Forestil jer at køre med hovedet først og nogle få cm over isen med 145 km i timen ad en kurvet bane på en smal slæde! Ved OL havde Noelle kun fire minutter – fire 60 sekunders løb – til at vinde sin medalje.

Det var ikke første gang, Noelle prøvede kræfter med OL. I 2006 brækkede hun sit ben og kunne ikke deltage i OL. I 2010 glippede

hun en medalje med 1/10-del af et sekund. Men hun gav ikke op. Hun trænede i timer, uger og måneder. Og i OL i 2014 kørte hun fejlfrtit! Hun vandt sølvmedaljen!

Bliv ved med at prøve

Christopher Fogt var en del af holdet, der vandt bronzemedalje i firemands-bobslæde. Han kunne have givet op efter et forfærdeligt styrt ved OL i 2010. Men ligesom Noelle blev han ved. Og han vandt også en medalje!

Hjælp andre

Den sidste dages hellige-snowboarder Torah Bright fra Australien overraskede hele verden, da hun lagde mærke til, at den amerikanske snowboarder Kelly Clark var nervøs efter et dårligt første løb. I stedet for blot at fokusere på sin egen præstation krammede Torah Kelly, indtil hun faldt til ro. Torahs enkle, venlige handling gjorde, at begge piger fik en plads på vinderpodiet. Torah vandt sølv og Kelly bronze. Har I

en ven, der mangler opmuntring, så hjælp også dem.

Jeres tur!

Jeres evige liv minder meget om disse sportsfolks oplevelse. Som Guds sønner og døtre har I boet hos ham. I forberedte jer på at komme til denne jord en kort tid. Jeres liv på jorden svarer til, hvad fire minutter var for Noelle. Jeres handlinger her afgør, om I vinder det evige livs pris.

Jeres kontrolpunkter

Noelle, Christopher og Torah måtte tage nogle bestemte skridt for at blive olympiske sportsfolk. I har visse kontrolpunkter, der hjælper jer til at vende tilbage til vor himmelske Fader. Det er ting som dåb, modtagelse af Helligåndsgaven, præstedømmeordinationer, tempelpagter og at tage nadveren hver uge.

Som hjælp til at nå disse kontrolpunkter må I bede og studere dagligt og komme i Kirken. Følg budene, hold de pagter, I indgår, og overhold Herrens standarder. Hvis I

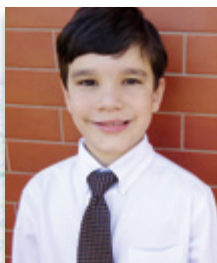
har brug for at omvende jer, så husk på forsoningens mirakel. Vor himmelske Fader lader jer ikke i stikken.

Husk, at I har forberedt jer på at komme til jorden i jeres tid. Det er nu, I skal præstere. Jeres tid er nu! ■

Se også »Jeres fire minutter«, Liahona, maj 2014, s. 84-86.

»Dette liv er tiden, da menneskene skulle berede sig til at møde Gud«
(Alma 34:32).

VORES SIDE

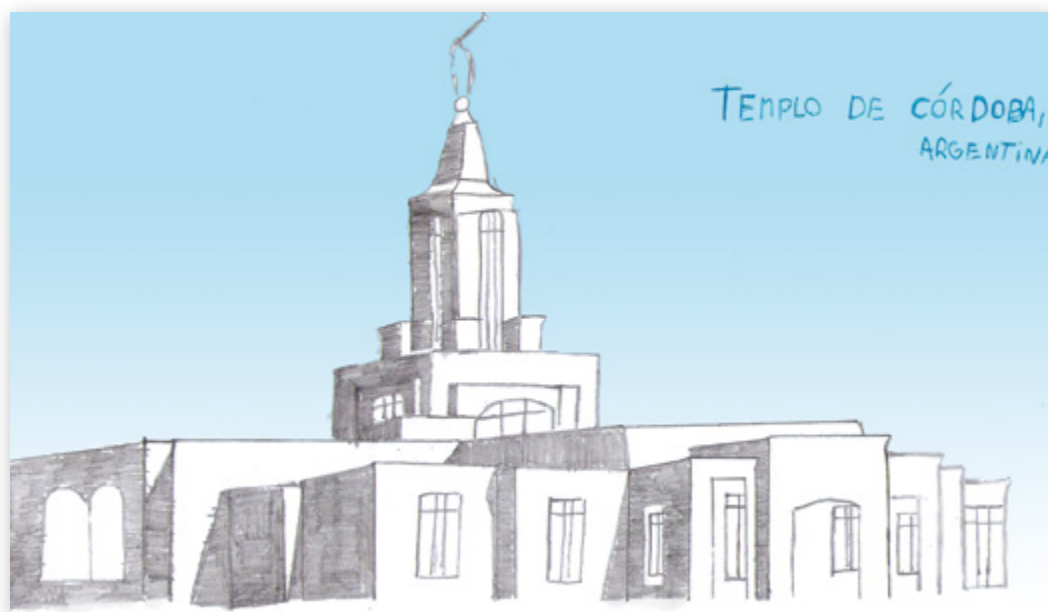
»Jeg vil gerne være missionær,« Samuel Q, han er 8 år og fra Brasilien.

»Skabelsen« af Vivian A. på 6 år fra Spanien. Vivian siger: »Jeg takker min himmelske Fader for, at han skabte dyrene. De gør jorden smuk med alle deres farver og forskellige former.«

»Templet i Córdoba i Argentina« af Tiziano S., som er 10 år og fra Argentina. Tiziano siger: »Jeg håber rigtig meget, at templet snart bliver færdigt, så jeg kan komme derind, når jeg bliver 12.«

»Vor himmelske Fader lader det konstant regne ned over os med velsignelser.«

—Præsident Dieter F. Uchtdorf

Fra »Efterlev evangeliet med glæde«,
Liahona, nov. 2014, s. 121.

Barbara Hopf

Bygger på en virkelig begivenhed

*»Jeg knæler ned hver en dag. Jeg taler til min himmelske Fader«
(»Jeg beder i tro«, Børnestjernen, mar. 1991).*

Kom nu, Fynn. Vi skal af »sted,« sagde Johan.

Fynns bror, Johan, stod og ventede utålmodigt ved døren. Han ville ikke komme for sent i skole.

Fynn rynkede på næsen. Han ville ikke i skole.

Hans familie var lige flyttet ind i et nyt hus.

Det var hans første år i skolen, og han havde ikke fået nogen

venner på skolen endnu. Han savnede sine gamle venner.

»Jeg er bange!« sagde Fynn og løb hen til sin mor. »Hvorfor skal jeg i skole?«

Fynns mor gav ham et knus. »Det ordner sig alt sammen. Lad os bede en bøn,« sagde hun.

»Der er altid tid til bøn.«

De knælede ned og bad vor himmelske Fader om at hjælpe Fynn. Så gik Fynn og hans bror i skole. Den dag gik det lidt bedre.

Efter det knælede Fynn ned hver morgen og bad vor himmelske Fader om hjælp.

Langsomt blev tingene bedre.

Fynn fik en ven, og han var ikke bange mere. Efter et stykke tid begyndte Fynn at kunne lide at gå i skole.

En dag, hvor Fynn og hans bror gik i skole, kunne Fynn mærke, at han var glad. Han lagde mærke til, at solen skin-nede. Han tænkte på alle de sjove ting, han lærte. Pludselig stoppede han op.

»Jeg har glemt noget,« sagde han til Johan. Fynn løb hjem igen.

Hans mor kiggede bekymret på ham, da han kom løbende hjem.

Der er altid tid til BØN

*Det var svært i skolen. Ville det
nogensinde blive bedre?*

»Hvad er der galt?« spurgte hun.

»Jeg glemte at bede,« svarede Fynn. Han knælede ned. Han ville takke vor himmelske Fader for hans hjælp.

Da han var færdig med at bede, gav han sin mor et knus.

»Der er altid tid til bøn,« sagde han.

Fynn smilede. Mor smilede. Og da Fynn løb af sted for at indhente sin bror, tænkte han, at vor himmelske Fader måske også smilede. ■

Forfatteren bor i Bayern i Tyskland.

Hjælp en ny ven

Quinnley W. er 9 år og fra Missouri i USA

Der kom en ny pige i vores klasse midt på året. Hun så ikke ud som de andre elever, og hun talte også anderledes. Hun havde flyttet meget rundt og havde haft svært ved at finde

venner. Der skete nogle triste ting i hendes familie, og hun kom grædende i skole nogle dage. Jeg ville gerne hjælpe denne pige, men jeg vidste ikke helt, hvordan jeg skulle gøre det, for hun kunne ikke altid lide at tale med de andre. Jeg bad om, hvad jeg skulle gøre, og jeg kunne mærke, at Helligånden hviskede, at jeg bare skulle prøve at blive venner med hende.

Jeg hjalp hende med lektierne og fortalte hende, at vor himmelske Fader havde givet hende særlige talenter, som hun kunne bruge og dele med andre. Jeg spurgte, om hun ville spille med mig og nogle andre i frikvarteret. Nogle få måneder senere sagde hun, at jeg var den første ven, hun nogensinde havde haft.

Hun var nødt til at flytte igen, og

hun skulle være tapper og prøve at få nye venner, så hun kunne hjælpe nogen andre. Jeg bad om, at hun måtte finde en ven på sin nye skole, og at de andre børn ville være søde imod hende.

Jeg ved, at vor himmelske Fader elsker alle sine børn, og jeg er taknemlig for, at han hjælper os til at hjælpe hinanden. ■

jeg blev rigtig ked af det. Jeg bad skolesekretæren om at sende et brev til hende på hendes nye adresse. I brevet fortalte jeg hende, at jeg savnede hende, og at hun altid ville være min ven. Jeg tegnede nogle tegninger af os, hvor vi spillede, og mindede hende om nogle af hendes talenter. Jeg sagde, at

Dengang da Jesus Kristus blev døbt

(Forenklet)

Ærbødig ♩ = 88-96

Tekst og musik:
Jeanne P. Lawler

E^b *Fm* *B^b7*

1. Den - gang da Je - sus Kri - stus blev døbt i Jor - dan -
2. Når jeg nu bli - ver døbt, vil jeg føl - ge hans ek -

5 | 1 | 4 | 2 | 5 | 2

E^b *C⁷* *F⁷* *B^b7*

flo - den, da tal - te Je - su Fa - der til ham med kær - lig -
sem - pel. Ved præ - ste - døm - mets kraft jeg i van - det sæn - kes

4 | 4 | 5 | 3 | 1 | 3 | 1 | 4 | 5 | 1 | 5

E^b *Fm* *B^b7*

hed. Han kald - te ham sin Søn, og han send - te Hel - lig -
ned. Mod - ta - ger Hel - lig - ån - den, som al - tid vil mig

1 | 2 | 5 | 1 | 4 | 4 | 5 | 1 | 5

E^b *C⁷* *F⁷* *B^b7* *E^b*

ån - den, der stil - le som en du - e fra him - len da - led' ned.
le - de, og får da her - med del i vor Fa - ders her - lig - hed.

3 | 1 | 4 | 5 | 3 | 1 | 3 | 4 | 5 | 5 | 2

© 1977, 1989, 2014 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Denne sang kan kopieres til lejlighedsvis, ikke-kommercielt brug i kirke og hjem.
Denne tekst skal medtages på alle kopier.

Jesus blev døbt

Erin Sanderson og Jean Bingham

Hvordan ville det mon have været at se Jesus blive døbt? Det Nye Testamente fortæller os, hvad der skete på den hellige dag.

»Da kommer Jesus fra Galilæa til **Johannes** ved **Jordan** for at blive døbt af ham.

Men da Jesus var døbt, **steg han straks op fra vandet**, og se,

himlene åbnede sig over ham, og han så **Guds ånd dale ned ligesom en due** og komme over sig;

og der lød **en røst fra himlene**: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag!« (Matt 3:13, 16-17).

På den særlige dag, hvor du bliver døbt og bekræftet, følger du Jesus Kristus. Du bliver som et nyt

menneske – du lover altid at erindre og følge Jesus Kristus, du bliver medlem af hans kirke, du modtager Helligåndsgaven, og du bliver helt ren. Vor himmelske Fader er meget tilfreds med dig. Dåb åbner for den vej, der leder tilbage til vor himmelske Fader. ■

Forfatterne bor i Utah i USA.

LÆR MERE

Jordan – Jordanfloden

Johannes – Johannes Døber

steg han straks op fra vandet – han rejste sig helt op, efter han havde været helt nede under vandet

Guds ånd – Helligånden

dale ned ligesom en due – komme stille og fredfyldt som en due

en røst fra himlene – vor himmelske Faders stemme

FAMILIESNAK

Lad dem, der allerede er blevet døbt, fortælle, hvordan det føltes på den særlige dag. De kan også fortælle om, hvordan de prøver at holde deres dåbspagter, og hvordan Helligånden har vejledt, trøstet, undervist eller advaret dem.

Sang: »Dengang da Jesus Kristus blev døbt«
(*Børnestjernen*, sep. 1997, s. 5).

Skriftsteder: Matt 3:13, 16-17; TA 1:4

Videoer: Se Biblevideos.lds.org, hvor I kan se »The Baptism of Jesus«.

TIP TIL SKRIFTEN!

Det kan være så let som ingenting at lære et skriftsted udenad.

1. Skriv hvert enkelt ord i verset på forskellige kort eller sedler. Læg kortene eller sedlerne i den rigtige rækkefølge og læs dem højt.
2. Bland kortene og læg dem tilbage i den rigtige rækkefølge igen. Læs verset igen.
3. Tag et kort eller en seddel væk og læs verset igen. Bliv ved med at tage et kort væk, indtil du kan sige verset helt udenad uden kort eller sedler.

Nu, hvor du kan huske verset udenad, har du det altid med dig!

SPØRGSMÅL TIL SKRIFTEN

Klip ordstrimlerne nedenfor ud og læg dem i en beholder. I kan skiftes til at vælge spørgsmål og bruge skriften til at besvare dem.

Hvem døbte Jesus? (Matt 3:13).

Hvorfor ville Jesus gerne døbes? (Matt 3:15; 2 Ne 31:7, 9)

Hvorfor har vi brug for at blive døbt? (Joh 3:5)

Hvad skete der lige efter, at Jesus var blevet døbt?
(Matt 3:16-17)

Hvad betyder *nedsænkning*? (L&P 76:51; Moses 6:64-65)

Hvordan modtager vi Helligåndsgaven? (L&P 33:15)

Hvad lover vi, når vi bliver døbt? (Mosi 18:8-13; L&P 20:37)

Hvad lover vor himmelske Fader os, når vi blive døbt?
(L&P 76:52-56)

Hvad må vi gøre, efter vi er blevet døbt, for at kunne leve for evigt sammen med vor himmelske Fader? (2 Ne 31:18-20)

Juliana holder tale

Jane McBride Choate

Bygger på en virkelig begivenhed

Juliana var lidt bange for at skulle tale i Primary.
Bedstemor gav Juliana et kram. »Vor himmelske Fader
vil hjælpe dig,« hviskede hun.

Da det blev hendes tur, kunne Juliana se, at hendes venner, lærer og bedstemor og bedstefar allesammen smilede til hende. Så holdt hun sin tale.

»Jeg er Guds barn. Jeg viser, at jeg elsker vor himmelske Fader ved at lære om Jesus, bede mine bønner og hjælpe min familie. Jeg ved, at vor himmelske Fader og Jesus også elsker mig. I Jesu Kristi navn. Amen.«

Efter Primary gav Juliana bedstemor et stort knus. »Jeg var ikke bange,« sagde hun. »Jeg vidste, at vor himmelske Fader hjalp mig.« ■

Alle Guds børn

Ethvert barn er noget særligt for Gud.

Kan du finde Juliana? Hvor mange piger kan du tælle til? Hvor mange drenge? Hvor mange har tøj med striber på? Hvor mange har noget gult på? Hvor mange har briller?

**Ældste
Joseph B. Wirthlin
(1917-2008)**
De Tolv Apostles Kvorum

ÆGTE KÆRLIGHED

*Kærlighed fører os til det evige livs
herlighed og storslåethed.*

Kærlighed er begyndelsen, midten og enden på disciplens sti. Den lindrer, rådgiver, helbreder og trøster. Den leder os igennem mørkets dale og gennem dødens slør. Til syvende og sidst er det kærligheden, der fører os til det evige livs herlighed og storslåethed.

For mig har profeten Joseph Smith altid været et eksempel på Kristi rene kærlighed. Mange undrede sig over, at han samlede så mange tilhængere og fastholdt dem. Hans svar var: »Det er, fordi jeg er i besiddelse af kærlighedens princip.«¹

Der fortælles en historie om en 14-årig dreng, der kom til Nauvoo for at finde sin bror, der boede i omegnen. Den unge mand ankom om vinteren uden penge og uden venner. Da han forhørte sig om sin bror, blev drengen taget med til et stort hus, der lignede et hotel. Der mødte han en mand, der sagde: »Kom ind, min dreng, vi skal nok tage os af dig.«

Drengen indvilligede og kom ind i huset, hvor han fik mad, varmen og en seng at sove i.

Den næste dag var det bitterligt koldt, men trods det gjorde drengen sig klar til at gå de 13 km ud til sin bror.

Da manden i huset så det, bad han drengen om at blive lidt endnu. Han sagde, at der snart kom en hestevogn, som han kunne komme med.

Drengen gjorde indvendinger og sagde, at han ikke havde nogen penge, men manden sagde, at det skulle han ikke bekymre sig om, da de nok skulle tage sig af ham.

Senere fandt drengen ud af, at manden i huset var ingen ringere end Joseph Smith, mormonerne profet. Drengen huskede den venlighed, han var blevet mødt med resten af sit liv.²

I et budskab fra Mormontabernakelkoret *Musik og det talte ord* finder man historien om en ældre mand og kvinde, der havde været gift i mange

år. Eftersom hustruens syn ikke var, hvad det havde været, var hun ikke længere i stand til at passe sig selv på samme måde, som hun havde gjort tidligere. Uden at blive spurgt om det begyndte manden at lakere hendes fingernegle.

»Han vidste, at hun kunne se sine negle, når hun holdt dem helt op til øjnene og i den rette vinkel, og det fik hende til at smile. Han elskede at se hende glad, så han lakerede hendes negle i mere end fem år, inden hun gik bort.«³

Det er et eksempel på Kristi rene kærlighed. Sommetider findes den største kærlighed ikke i de dramatiske scener, som poeter og forfattere har udødeliggjort. De største udtryk for kærlighed findes ofte i de små venlige og omsorgsfulde handlinger, vi udviser mod dem, vi møder på livets vej.

Sand kærlighed varer for evigt. Den er for evigt tålmodig og tilgivende. Den tror, håber og udholder alt. Det er den kærlighed, som vor himmelske Fader har til os. ■

Se »Det store bud«, Liahona, nov. 2007, s. 28-29.

NOTER

1. Joseph Smith, i *History of the Church*, 5:498.
2. Mark L. McConkie, *Remembering Joseph: Personal Recollections of Those Who Knew the Prophet Joseph Smith*, 2003, s. 57.
3. »Selflessness«, 23. sep. 2007, fra transmissionen *Musik og det talte ord*, der findes på musicandthespokenword.com/spoken-messages.

INDSIGT

Hvad er fejlen ved at fokusere på andres fejl?

»Men en dag, da manden gik forbi sin nabos hus, lagde han mærke til, at der midt på den smukke græsplæne var en enkel, stor, gul mælkebøtte ... Hvorfor fjernede hans nabo den ikke? ... Denne enlige mælkebøtte generede ham mere end noget andet, og han ville gerne gøre noget ved det. Skulle han bare plukke den? Eller sprøjte den med ukrudsdræber? Måske kunne han fjerne den i hemmelighed, hvis han kom i ly af natten. Disse tanker fyldte fuldstændigt hans hoved, da han gik hjemad. Han gik ind i sit hus uden overhovedet at kigge på sin egen forhave – der var oversået med hundredvis af gule mælkebøtter ... Jeg er ikke sikker på, hvorfor vi er i stand til at diagnosticere og anbefale måder til at afhjælpe andre folks uvaner på, mens vi ofte har svært ved at se vore egne.«

Også i dette nummer

FOR UNGE VOKSNE

STÆRKE PADLER,
STÆRKE VIDNESBYRD I

Fransk Polynesien

Det er en stor del af denne unge voksnes liv at sejle i udryggerkano. Han sammenligner sin yndlings sport med evangeliet.

s. 46

FOR DE UNGE

s. 48

SE HEN TIL GUD HVER DAG

Lær, hvorfor det er så vigtigt at sætte sin lid til Herren hver dag, og hvordan han hjælper os til at få en større tro dag for dag.

FOR BØRN

Det er jeres tur

Ligesom olympiske sportsfolk må vi bruge vores tid her på jorden til at forberede os.

s. 66

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE